

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Temmuz 2026

Sayı: 83

Fiyat: 20 TL

“Bugün NATO’nun Türkiye’deki toplantısına karşı yükselen “NATO Defol!” sloganı yalnızca bu emperyalist savaş örgütünün dünya halklarına yönelttiği yıkıma karşı yükseltilmiş bir itiraz değildir. Bu slogan, savaşa karşı barışın, emperyalist tahakküme karşı bağımsızlığın, sömürüye karşı emeğin kurtuluşunun ve halkların kardeşliğinin çağırısıdır.”

Emperyalizmin savaş aygıtı NATO’nun şefleri, bir kez daha savaş politikalarını, silahlanmayı ve yeni emperyalist müdahaleleri planlamak üzere Türkiye’de toplanıyor. Emperyalist yıkım ve barbarlığın yürütücüleri, uluslararası sermayenin çıkarlarını güvence altına almak, savaş hazırlıklarını hızlandırmak, baskı ve sömürüyü derinleştirmek için bir araya geliyor.

Bugün dünyada yaşanan savaşların, yoksulluğun, zulmün ve baskının önemli bir bölümünde NATO’nun doğrudan sorumluluğu vardır. Yugoslavya’dan Afganistan’a, Libya’dan Filistin’e, Suriye’den İran’a ve Ortadoğu’nun tamamına uzanan emperyalist müdahaleler, milyonlarca insanın yaşamını altüst etti.

NATO, “insan hakları”, “demokrasi” ve “barış” gibi söylemleri, gerçek amacı emperyalist tekellerin ve onları temsil eden devletlerin çıkarlarını korumak olan müdahalelerin bahanesi olarak yüzüstüce kullandı. İç savaşlar çıkardı, komplolar ve provokasyonlar örgütledi. Nerede işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların hak alma ve özgürlük

mücadelesi varsa, NATO tam da bu mücadelelerin karşısında yer aldı. Emperyalist barbarlık, ülkelerin ve halkların kaynaklarını yağmalarken, emperyalist tekeller ve onların yerli işbirlikçileri emekçilerin sırtından kârlarına kâr, servetlerine servet katarken, NATO onlara kol kanat gerdi. Kalkan oldu.

Türkiye uzun yıllardır bu savaş makinesinin ileri karakollarından biridir. Ülke toprakları askeri üslerle, füze sistemleriyle ve emperyalist planların lojistik merkezleriyle donatılmıştır. NATO, sermaye sınıfının bu ülkedeki egemenliğinin temel dayanaklarından ve en sadık koruyucularından biri olmuştur. Darbelerden kontrgerilla faaliyetlerine, provokasyonlardan katliamlara kadar uzanan birçok olayda NATO’nun oluşturduğu mekanizmalar doğrudan rol oynamıştır. Kısacası NATO’nun bu ülkedeki varlığı, sermaye sınıfı için bir güvence, işçi sınıfı ve emekçiler için ise alt edilmesi gereken bir düşmandır.

Tüm bu gerçeklerin bilinciyle saray iktidarı, aylar süren hummalı bir çalışmayla zirveye

hazırlandı. Açlık ve yoksullukla boğuşan emekçi halka çok görülen kaynaklar, bu savaş baronlarını ağırlamak için harcandı. Toplumsal meşruiyetini kaybeden ve emperyalist merkezlerden meşruiyet dilenen AKP-MHP iktidarı, söze gelince yerlilikten ve millilikten dem vuran bu arsızlar, emperyalist merkezlere bağlılığını göstermek için hiçbir fedakârlıktan kaçınmadı.

Bu nedenle haftalardır Ankara fiilen olağanüstü hâl koşullarında yönetiliyor. Yine başta Ankara olmak üzere ülkenin dört bir yanında “NATO Defol!” diyen işçiler, emekçiler, gençler, kadınlar ve devrimciler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Devletin tüm baskı aygıtları emperyalizme ve NATO’ya karşı çıkanları sindirmek, “NATO Defol!” sloganını susturmak için kullanıyor. Bugün NATO’nun Türkiye’deki toplantısına karşı yükselen “NATO Defol!” sloganı yalnızca bu emperyalist savaş örgütünün dünya halklarına yönelttiği yıkıma karşı yükseltilmiş bir itiraz değildir. Bu slogan, savaşa karşı barışın, emperyalist tahakküme karşı bağımsızlığın, sömürüye karşı

emeğin kurtuluşunun ve halkların kardeşliğinin çağırısıdır. Zira NATO tüm bunların baş düşmanıdır.

Bu çağırışı büyütme, baskı ve zorbalığa karşı direnişle yükselen bu sese ortak olmak her şeyden önce işçi sınıfının görevidir. “NATO Defol!” sloganını fabrikadan fabrikaya, bir işyerinden ötekine, bir mahalleden diğerine taşımak, meydanlarda, sokaklarda ve yaşamın her alanında yükseltmek, emperyalizme, sömürüye ve savaş politikalarına karşı birleşik mücadeleyi büyütme hepimizin omuzlarındaki sorumluluktur.

Emeğin Kurtuluşu, bütün işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları ve emekten, özgürlükten, bağımsızlıktan ve barıştan yana olan herkesi emperyalizme, NATO’ya ve savaş politikalarına karşı mücadeleyi büyütme; baskı ve zorbalıkla susturulmaya çalışılan “NATO Defol!” sloganını daha güçlü, daha kararlı, daha gur haykırmaya çağırıyor.

Halkların katili NATO defol!

NATO’dan çıkılsın, üsler kapatılsın!

Kahrolsun emperyalizm, kahrolsun NATO!

Dikkat!

Arabanızda bir katil olabilir!

NATO Liderler Zirvesi yaklaşırken Ankara adeta bir film platosuna çevriliyor. Gecekondu mahalleleri bariyerlerle görünmez hâle getiriliyor, protokol güzergâhındaki binalar alelacele boyanıyor, kaldırımlardan mazgallara kadar kent baştan sona bir vitrine dönüştürülüyor. Şimdi bu “hazırlıklara” bir yenisi daha eklendi.

Yabancı “konukları” taşıyacak taksicilerin gri pantolon ve beyaz gömlek giymesi, araçlarında Türk lokumu, kolonya ve soğuk su bulundurması istendi. Gerekçe tanıdık: Türkiye’nin misafirperverliğini en iyi şekilde göstermek.

Doğrudur, bu toprakların emekçileri misafir ağırlamayı bilir. Ancak burada gözden kaçırılan önemli bir ayrıntı var. Bu kez ağırlanacak olanlar sıradan misafirler değil.

O araçlara binecek “konukların” önemli bir kısmı, yıllardır dünyanın dört bir yanında yürütülen emperyalist savaşların askeri ve siyasi sorumluları. Irak’ın işgali, Afganistan’ın yıkımı, Yugoslavya’nın bombalanması, Libya’nın parçalanması, Gazze’de süren katliamlar, Lübnan’da

derinleşen yıkım... Bu tablo kendiliğinden ortaya çıkmadı. NATO’nun üyesi ya da onu yönlendiren devletler, milyonlarca insanın yaşamını altüst eden bu politikaların başlıca aktörleri oldular.

Ankara sokaklarında lokum ikram edilerek karşılanması istenilen bu isimler, kendi ülkelerinde “lider”, “devlet adamı”, “diplomat” asker ya da “bürokrat” gibi payelere sahip olabilir. Ancak dünya halklarının hafızasında çok daha farklı bir yere sahipler. Onlar, yıkılmış kentlerin, bombalanan hastanelerin, göç yollarında yaşamını yitiren insanların, açlığa mahkûm edilen çocukların ve bitmeyen savaşların sorumlularıdır.

Bu nedenle taksicilerin yapması gereken, bu isimlere lokum ve kolonya ikram etmek değil, araçlarının en görünür yerine şu yazıyı asmaktır: “Katiller giremez!”

Ne gecekonduarı örtmeye çalışan bariyerler ne alelacele sürülen boyalar ne de lokum ve kolonya ikramları gerçeği değiştirebilir. Bu ülkeye gelenler, dünya halklarının sırtından zenginleşen emperyalist düzenin temsilcileri ve savaş politikalarının baş aktörleridir.

İşçiler emekçiler tüm Ankara halkı bu katiller sürüsünü elde kolonya ve lokumla değil hak ettikleri gibi öfke ve tepki karşılamalı, işledikleri bunca suçun, cinayet ve katliamın hesabını sormalıdır.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0083 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Temmuz 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Burjuva siyasetin kirli yöntemleri...

Saray rejiminin şefi Erdoğan’ın konuşmaları artık yalnızca siyasi gündemin değil, adeta insan hafızasının da sınavı haline gelmiş durumda. Erdoğan büyük bir rahatlıkla bugün söylediği bir sözün ertesi gün tam tersini söyleyebiliyor, söylediklerindeki çelişkilere hiçbir şekilde aldırıyor. Daha da kötüsü kendi iktidar pratiğinde yıllardır uygulanan yöntemleri büyük bir arsızlıkla muhalefetin hanesine yazarak mahkûm edilebiliyor. Erdoğan ustalık döneminde gerçekleri tersyüz etmede her geçen gün daha da ustalaşıyor. Bu söylemlerin yeni bir örneğine geçtiğimiz günlerde tanık olduk. AKP Genişletilmiş İl Başkanlar toplantısında konuşan Erdoğan

“siyasetin tepeden bakma yeri olmadığını”, “meselenin kalp kazanmak, gönülleri fethetmek olduğunu”, “rakibini karalamanın tarzları olmadığını”, “taş üstüne taş koymanın derinde olduklarını” söyledi.

Oysaki tek adam rejiminde her davranış bırakın “tepeden bakmayı”, “tepeden inme” haline geldi. Bir gecede çıkarılan yasalar, Cumhurbaşkanlığı kararnameleri, görevden almalar, açılıp kapatılan üniversiteler, iradesi gasp edilen belediyeler, kayyım atamaları vb... Üstelik bu uygulamalara itiraz eden ya da AKP çizgisinde durmayan hemen herkes için hazır bir etiketler bulunuyor: “terörist”, “marjinal”, “dış güçlerin aparatı”

vb... İktidarı eleştirmek neredeyse başlı başına bir suç haline geldi.

Bugüne kadar emekçilere, ilericilere ve devrimcilere yöneltilen baskı ve zorbalık, bugün iktidarın “yakın tehlike” olarak gördüğü siyasi rakiplerine de aynı yöntemlerle uygulanıyor. Burada “karalama” sözcüğü bile yaşananları anlatmakta yetersiz kalıyor. Gözaltılar, tutuklamalar, kayyımlar, mal varlıklarına el koymalar, bitmek bilmeyen soruşturmalar, burjuva hukuku bile yerle yeksan eden kararlar... Bunların tamamı AKP tarafından olağanlaştırılmış rutin uygulamalar haline gelmiş durumda.

Ve elbette bunların hepsi hiç de “gönülleri fethetmek” için değil

baskı ve zorbalıkla itaat sağlamak için yapılıyor.

Erdoğan’ın söylemleriyle ters düşen pratiğine dair farklı yorumlar yapıla dursun, Erdoğan özünde burjuva siyasetin kirli yöntemlerini kullanmaktan başka bir şey yapmıyor. Kitleleri manipüle etmeye çalışıyor. Kendi tabanını konsolide etmeye, “biz ve onlar” söylemiyle karşıtlıklar üzerinden safını güçlendirmeye çalışıyor.

Ve tüm bunları da sömürü, yağma ve talan ile elde ettikleri zenginliklerin ellerinden gitmesi korkusuyla yapıyor. Sona yaklaştığını görünce battıkça daha çok çırpınıyor, çırpındıkça daha çok batıyor...

Sivas'ı unutma, unutturma!

2 Temmuz 1993'de Sivas Madımak Otelı yakıldı. 33 can katledildi. Sivas katliamının üzerinden 33 yıl geçti. Gerçek failler hâlâ açığa çıkarılmadı. Zira Sivas katliamının merkezinde devletin kirli ve karanlık güçleri vardı.

Gerçekleşen planlı bir katliamdı. Önlere ardına kadar açılan faşistlerin ve şeriatçıların ipleri devletin elindeydi. Sivas katliamıyla hedeflenen, Alevi emekçiler ve yakılan aydınlar şahsında tüm topluma gözdağı vermektir.

Aydınlar, sanatçılar ve yazarlar etkinliklere katılmak için Sivas'a gelmişlerdi. Sermaye devletin planları doğrultusunda başta Aziz Nesin olmak üzere etkinliğe katılanlar hedefe çakıldı. "Müslümanların kutsal değerlerine hakaret edildiğini" söyleyen bildiriler dağıtıldı. Yerel gazetelerde katliama davetiye çıkaran yayınlar yapıldı.

Dönemin Refah Partili belediye başkanı aynı tarihe "Hicret koşusu" koydu ve çevre illerden katil çeteleri Sivas'a toplandı. Etkinliğe katılmak için gelenlerin kaldığı Madımak Otelı'nın önüne yol bakım çalışması bahanesi ile bir kamyon taş boşaltıldı. Kolluk güçleri başka ilçelere gönderildi. Kısacası katliam için her türlü hazırlık yapıldı.

2 Temmuz günü Cuma namazı çıkışında, belediye başkanı Temel Karamollaoğlu'nun "Gazanız mübarek olsun" diyerek aşıktan destek verdiği katiller sürüsü etkinliğe gelenlerin üzerine salındı. Madımak Otelı'nda kalan 33 can diri diri yakıldı.

Katliamın ardından düzen temsilcileri gözü dönmüş güruhlara arka çıktılar. Katliamı mazur gösteren açıklamalar yapıldı.

Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, "Halkla polisi karşı karşıya getirmeyin" diyebildi. Dönemin Başbakanı Tansu Çiller, "Otelin etrafını saran vatandaşlarımıza hiçbir şey olmamıştır" diyerek katillerin ellerini soğutmadı. Koalisyon ortağı SHP'nin Genel Başkanı Erdal İnönü, "Güvenlik güçlerimizin özverisiyle vatandaşlarımızın daha fazla zarar görmesi engellenmiştir" diyerek, katledilen 33 canı umursamayan sözler söyleyebildi. ANAP lideri Mesut Yılmaz, "Bu, bir futbol maçında bile çıkabilecek bir olaydır" diyerek kitlesel katliama gözlerini kapattı. Bu açıklamalar katliamın gerçek failinin ortaya koyuyordu.

Sivas katliamının perde arkasındaki güçler, Çorum ve Maraş'ta gerçekleştirilen katliamların faili CIA, MİT ve kontrgerillaydı. Onlar, '77 1 Mayıs'ında Taksim'de, Gazi'de, Ulucanlar'da, 19 Aralık'ta, Amed, Suroç ve Ankara katliamlarında da iş başındaydılar.

Sermaye devleti katillerin ellerinin soğutulmaması için her şeyi yaptı. Katliamın piyonlarını zaman aşımı ve benzeri yargı kararlarıyla akladı ya da affetti. Katliamın hesabını sormak için mücadele eden işçi ve emekçilere ise vahşice saldırdı.

Sivas katliamını unutturmamak gerekiyor. Ancak bu yeterli değildir. Asıl yapılması gereken, bir daha Sivaslar'ın, Çorumlar'ın, Maraşlar'ın olmaması için, katliamın kaynağı sermaye düzenine karşı mücadeleyi büyütmektir. Yüreği katliamın hesabını sormak için atan başta Aleviler olmak üzere her bir emekçinin kurtuluşunun yolu sosyalizm bayrağı altında buluşmaktan geçmektedir.

Barbarlık çağına karşı mücadeleye!

7-8 Temmuz'da Ankara'da gerçekleşecek 2026 yılı NATO Liderler Zirvesi'ne sayılı günler kaldı. Zirve yaklaştıkça hız kazanan tartışmalar ve yapılan hazırlıklar, emperyalistlerin ve onlara hizmet etmekte sınır tanımayan yerli işbirlikçilerinin zirveden beklentilerini ve zirvenin ardından emekçi halkları bekleyen sorunları bugünden tüm ağırlığıyla gözler önüne seriyor.

NATO'nun ne bizleri ne de dünyanın herhangi bir coğrafyasında yaşayan halkları koruyan bir şemsiye, bir "güvenlik" örgütü olmadığını; tam tersine ABD'nin dünya hegemonyasını koruma ve kollama amacı taşıyan emperyalist bir savaş makinası olduğunu her fırsatta hatırlatıyoruz. Görünen o ki, 2026 Zirvesi'nde de emperyalistler arası çelişkiler, bu çelişkiler içinde ABD başta olmak üzere NATO'da bir arada duran batılı emperyalist devletlerin çıkarlarının nasıl korunacağını temel gündem maddesi olacak.

Emperyalistler arasında kızışan rekabetin ve derinleşen çelişkilerin ise dünya halkları için ne anlama geldiğini 20. yy'ın iki büyük yıkıcı savaşından tüm çıplaklığıyla ve acı hatıralarıyla biliyoruz. Emperyalizm, zaten dünyanın dört bir yanına yayılan bir yağma ve talan politikası demekken, kendi aralarında kızışan rekabet her defasında dünyayı topyekûn yıkıma sürükleyen bir savaşlar dönemi anlamına geliyor. Ve açık ki, onlar tüm hazırlıklarını bu yıkım dönemi için yapıyorlar.

Üstelik mesele yalnızca savaşlar ve bu savaşların yol açtığı yıkımla sınırlı değil. Emperyalist-kapitalist sömürü düzeni, savaş politikalarını tek tek ülkelerde ancak baskı ve zorbalığı derinleştirerek sürdürebilir. Böyle dönemlerde sömürüyü daha da ağırlaştırmak, her türlü hak arama mücadelesine ve demokratik talebe azgınca saldırmak egemenler açısından bir tercih değil, zorunluluktur. Saray rejiminin yıllardır dozunu artırarak sürdürdüğü saldırıların

NATO Zirvesi öncesinde ulaştığı boyut da önümüzdeki dönemin ne kadar zorlu geçeceğinin göstergesidir. Önce Ankara'yı NATO Zirvesi için adeta bir açık hava hapishanesine çeviren iktidar, şimdi de bu uygulamaları zirve süresince ülke geneline yaymaya hazırlanıyor. Buna, zirve günlerinde gerçekleştirilecek protestoları engellemek amacıyla yürütülen haydutça operasyonlar, gözaltılar ve tutuklamalar eşlik ediyor.

Diğer yandan iktidarın, emperyalist efendilerini en iyi şekilde "ağırlamak" için yürüttüğü hazırlıklar var. Gecekondu mahallelerinin bariyerlerle görünmez hâle getirilmeye çalışılması, konvoy güzergâhındaki binaların alelacele boyanması, mazgallardan kaldırımlara kadar yapılan düzenlemeler; yıllardır emekçilere reva görülen yaşam koşullarıyla, emperyalist efendilere şirin görünmek uğruna sergilenen "vitrin" arasındaki derin uçurumu bir kez daha gözler önüne seriyor. Bu hazırlıkların faturasının da her zamanki gibi milyonlarca işçi ve emekçiden toplanan vergilerle karşılandığını ise ayrıca hatırlatmaya bile gerek yok.

Dolayısıyla, zirve sonrası dönem sınıflar arası uçurumun daha da derinleştiği, baskı ve zorbalık politikalarının tırmandığı, emperyalistlerin çıkarları uğruna ağır yıkımların gündeme geleceği bir dönem olacaktır. Bu döneme, bugünden, bu bilinçle hazırlanmak gerektiği açıktır.

Emperyalizm, ne tek başına uluslararası tekeller aracılığıyla emeğimizin sömürülmesi ne de tek başına savaşlar ve katliamlar sorunudur. Dünyayı kendi çiftliği olarak gören bir avuç asalağın kendi çıkarları için her türlü insanlık dışı davranışı kendileri için hak olarak gördüğü bir barbarlık çağıdır. Bu barbarlık düzenine karşı her alanda mücadeleyi yükseltmek önümüzdeki dönemin en temel sorumluluğudur.

“İşçi katliamlarının karşısında, Dilovası davasının takibindeyiz”

Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi Elastron Kimya temsilcileri ve işçileri olarak, Dilovası işçi katliamının yaşandığı ilk günden beri sürecin takipçisiyiz. İlk gün fabrika önündeydik ve devam eden süreçte her aşamada, “Sorumlular yargılansın, ceza alsın!” dedik. Adalet nöbetinde de yer aldık ve sürdüğü müddetçe yer almaya devam edeceğiz.

İşçi arkadaşlarımız iş yerinde bize şunu soruyor: “Dilovası katliamının failleri belliyse, sermaye ve holdinglerin işçi sağlığını hiçe sayan uygulamalarını görmezden gelen kamu görevlileri neden yargılanmıyor; cezaları neden verilmiyor?”

Bizler de işçilere, yasaların hep güçlüden ve zenginden yana işlediğini söylüyoruz. Bunun üzerine, “Peki, bizim başımıza da

böyle bir şey geldiğinde aynısı mı olacak?” diye soruyorlar. Ne yazık ki mevcut koşullar ve hukukun işleyişi böyle devam ettiği sürece bunun cevabı büyük ölçüde evettir.

Yaşananları gören işçiler, “Biz ne yapacağız?” diye soruyor. Açık ki bizlerin direnmekten başka kurtuluşu yok.

İş cinayetleri ve iş kazaları yalnızca yangın gibi olaylarla yaşanmıyor. Geçim sıkıntısı, aşırı iş yükü, mobbing, yönetici baskısı ve güvencesiz çalışma koşulları da iş kazalarının önemli nedenleri arasında yer alıyor. Evindeki borç ve geçim derdiyle işe gelen bir işçinin nasıl bir ruh hâli içinde olduğunu kimse bilemez. Bu koşullara bir de yönetici baskısı eklendiğinde, işçi dikkatini kaybediyor; kolunu, elini makineye kaptırabiliyor.

Bizler fabrikalarda yönetici baskısına karşı mücadele veriyoruz. Kaldı ki bu parfüm işletmesinde sigorta yapılmadığı, yemek verilmediği ve kayıt dışı çalıştırmanın olduğu söyleniyor. İşçilerin yemeklerini evden getirdiğini öğreniyoruz. Bu işletmenin, İŞKUR’un yanı başında denetimsiz ve kayıt dışı faaliyet göstermesi kabul edilemez.

Sendikalar ve özellikle bir işçi kenti olan Gebze halkı bu katliama sessiz kalmamalıdır.

İşçi katliamı Dilovası’nda gerçekleşiyor, ancak dava kilometrelerce uzağa taşınarak Kandıra’da görülüyor. Dava Gebze’de yapılmalıdır.

Çocuk işçiliği yasaklanmalı, çocukların eğitimini sürdürebileceği ve insanca yaşayabileceği sosyal destekler sağlanmalıdır. Yaşamını yitirenlerden üçünün çocuk olması, torun sahibi ve aslında emeklilik yaşına gelmiş kadınların çalışmak zorunda kalması, içinde bulunduğumuz düzenin acı bir göstergesidir. Bu insanlar çalışmayı tercih ettikleri için değil, mecbur bırakıldıkları için çalışıyorlardı.

Bizler bu davayı ve devam eden adalet nöbetlerini sahiplenmeye devam edeceğiz. Failler hak

ettikleri cezayı alana kadar, kamu görevlileri ve sermaye temsilcileri yargı önünde hesap verene kadar mücadelemizi sürdüreceğiz.

İşçi sınıfına ve Gebze halkına çağrımızdır: “Sizin de çocuklarınız var. Gelin, bu davaya birlikte sahip çıkalım.”

Gebzeli işçiler çalışırken ölmek istemiyor. Sermayenin daha fazla kâr elde etmek uğruna ağır iş yükünü, hızlandırılmış üretimi ve “az işçi, çok iş” dayatmasını kabul etmeyelim.

Sürecin takipçisiyiz. Duruşmalara ve adalet nöbetlerine katılan sendikalara ve kurumlara baktığımızda, hep aynı örgütleri görüyoruz. Sarı sendikalar ise ortada yok. Madem sermayeden yana değilsiniz, bu davanın takipçisi olarak neden burada değilsiniz? Bu işçi katliamına zemin hazırlayan anlayışın ortaklarından biri de masa başı sendikacılığı yapan sarı sendikalardır.

Bizler Petrol-İş Sendikası Gebze Şubesi Elastron Kimya işçileri olarak, bu davayı sonuna kadar kendi davamız bilecek ve takipçisi olacağız.

Petrol İş Sendikası Elastron Kimya işyeri temsilcisi İrfan Çelik

Mücadelemiz bu düzen değişene dek sürecek!

8 Kasım 2025’te Dilovası’nda bulunan parfüm fabrikası Ravive Kozmetik’te 7 işçinin yanarak hayatını kaybettiği işçi katliamının sorumlularının bir kısmının yargılandığı davayı ve

yakınlarının adalet mücadelesini başladığı günden beri takip ediyoruz. Üzülen ve öfkeyle belirtmek isterim ki işçi sınıfını derin bir yasa boğan bu katliamın karşısında “yetkililer” ilk günden beri, sorumluluğu olan kamu kurumlarını ve görevlilerini korumaya çalışmakta, katliamların, iş cinayetlerinin önünü almaya çalışmak yerine davayı emekçi halktan ve işçi sınıfından kaçırıp unutturmaya çalışmakta.

Ancak ailelerin öncülüğünde verdiğimiz adalet mücadelesi sayesinde 8 belediye çalışanının daha yargılanmaya başlaması, işçi sınıfının gücünü gösteriyor. Biz bu

katliamı unutmayacağız. Çünkü daha Ravive Kozmetik’te ölenlerin acısı soğumadan, Niğde’de havai fişek fabrikasında patlama oldu. Bir kez daha yüreğimiz ağzımıza geldi. Acımız soğumadan her gün iş cinayeti haberleri okumaya devam ettik. İşçiler her gün patronların kâr hırsı uğruna katlediliyor. Unutmayacağız, affetmeyeceğiz.

Belediye görevlilerinin yargılanması bir başlangıç. Ama yetmez. Ravive Kozmetik’te çalışan çoğu kadın ve çocuklardan oluşan işçilerin bile isteye ölümüne terk edildiğini görmek zor değil. Patron en basit, en temel önlemleri

bile maliyet gerekçesiyle almamış. İşçilerin şikâyet etmesine rağmen devlet görevlileri gözlerini yummuş, patrona izin vermişler. Suç yalnızca bu işletmenin sahiplerinde değil, kayıt-dışı ve denetimsiz, güvencesiz çalışma düzeninin sürmesini sağlayan herkeste, denetim yapmayan ve yasaları uygulamayan tüm yetkililerde ve kamu görevlilerinde. Hepsini hesap verene kadar bu davanın takipçisiyiz. Mücadelemiz bu düzen değişene dek sürecek!

Birleşik Metal-İş Sendikası Gebze 1 No’lu Şube Kadın Komisyonu Sözcüsü Naz Şakar

Öğretmenler mücadele dersi veriyor!

Geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da özel okullarda çalışan öğretmenler okulların kapanması ile birlikte Ankara'daydılar. Taban maaş başta olmak üzere yaşadıkları hak gasplarına karşı seslerini yükselttiler, yaşadıkları sorunların çözülmesini istediler.

Eğitimin piyasalaşması ile birlikte sayıları çıg gibi büyüyen özel okul öğretmenleri, hem çalışma koşulları açısından önemli sorunlar yaşıyor hem de kendilerini açlığa mahkûm eden ücretlerle yaşamaya çalışıyor. Tek bir öğrenci için velilerden yıllık milyonlar isteyen özel okul patronları, öğretmenleri ise saatlik ücretlendirme sistemiyle asgari ücretin bile altında ücretlerle çalışmaya zorluyorlar.

Ayrıca 10 aylık sözleşmelerle çalıştırılan özel okul öğretmenleri yaz aylarında maaş alamadıkları gibi, bu nedenle kıdem tazminatı hakları da gasp ediliyor. Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyesi olan öğretmenler, bu yakıcı sorunun çözümü için "taban maaş" düzenlemesi talep ediyorlar. AKP tarafından yapılan yasal değişiklikle kaldırılan, özel sektör öğretmenlerinin kamudaki emsallerinden düşük ücret alamayacağına ilişkin düzenlemenin yeniden getirilmesini istiyorlar.

Bugüne kadar verdikleri mücadeleler sayesinde öğretmenler AKP'yi göstermelik bir adım atmaya zorlamış ve sorunun görüleceği bir komisyon oluşturulacağı sözünü almışlardı. Ancak AKP iktidarı verdiği bu sözü tutmadı. Komisyonun toplanmama gerekçesini ise şifaen yapılan görüşmelerde öğretmenlere "özel okul patronlarını ikna edememeleri" olarak açıkladılar. Özel okul kapitalistlerinin öğretmenlerinin haklarını vermek için ellerini ceplerine atmak istemeyecekleri zaten belliyken devlet de bu

bahanenin arkasına saklanarak kimin çıkarını savunduğunu bir kez daha göstermiş oluyor aslında.

Verilen sözlerin ancak kararlı bir mücadele ile sonuç üretebileceğini bilen özel sektör öğretmenleri, bu bilinçle bir kez daha Ankara'ya geldiler. Bugüne kadar sayısız işçi direnişinde ve en son olarak Doruk Madencilik işçilerinin Ankara yürüyüşünde olduğu gibi sermaye devletinin hakkını arayan öğretmenlere yanıtı ise polis saldırıları ve gözaltılar oldu. Bu yıldırma girişimlerine ise açlık grevine başlayarak yanıt verdiler ve kararlılıklarını gösterdiler.

Ama, sadece saldırılar da değil... AKP iktidarının yetkilileri, "Zaten birkaç yıl içinde öğretmenlik diye bir şey kalmayacak!", "Açlık grevi yapmadan önce keşke dilekçe verselerdi!" gibi dalga geçercesine verdikleri yanıtlarla gerçek kimliklerini de ortaya serdiler.

14 gün boyunca süren kararlı mücadelelerinin ardından, öğretmenler Ankara'yı bir açık hava hapisanesine çeviren ve açlık grevi de dahil her türlü eylemi yasaklayan NATO genelgesini dikkate alarak Ankara'daki eylemlerine ara vermek durumunda kaldıklarını açıkladılar. İllerine dönen öğretmenler, buralarda yaptıkları eylemlerle mücadelelerinin devam ettiğini ve temmuz ortasına kadar sorunun çözümü noktasında adım atılmazsa yeniden Ankara'ya gideceklerini söylüyorlar.

Öğretmenlerimizi bu onurlu mücadelelerinde yalnız bırakmayalım. Hak ve özgürlüklerimiz için, çocuklarımızın geleceği için; eğitimin piyasalaşmasına ve fabrikalardan özel okullara kadar her alanda emeğin azgınca sömürülmesine karşı mücadeleyi omuz omuza büyütelim!

TÜSİAD'ın "yeni hikaye"si

TÜSİAD'ın 2026 yılındaki ilk Yüksek İstişare Kurulu (YİK) toplantısı 18 Haziran'da gerçekleşti. TÜSİAD kodamanları, geçtiğimiz yılın ilk yarısındaki toplantıda yaptıkları konuşmaların ardından "polis nezaretinde" ifadeye götürülmüş ve 1 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırılmıştı. YİK toplantısıyla, saray rejiminin mesajını net olarak aldıkları bir kez daha görüldü.

Bugüne kadar birçok vesileyle demokrasi havarisi kesilen, "yargı bağımsızlığı", "hukuk devleti" nutukları atan Türkiye'nin en güçlü kapitalistlerinin temsilcileri bu kez demokrasiye dair sorunların adını anmadılar. Dahası, ihracatlarını da kısıtlayan sözde dezenflasyon politikalarını övmekten geri durmadılar. TÜSİAD'ın içine düştüğü bu hazin tablo burjuva ekonomistlerin bile tepkisini çekti. Uğur Gürses, "TÜSİAD konuşmalarında hukuk yok, ülke sorunları yok!" diyerek toplantıyı eleştirdi. Eski Merkez Bankası Başkanlarından Durmuş Yılmaz da TÜSİAD'ın "çekingen" tavrını, "lütfedilen kamu kaynaklarıyla biriktirilen sermaye ile burjuva olunamıyormuş!" diyerek yorumladı.

Elbette TÜSİAD bugüne kadar demokrasiyi çok önemseydiği için bu sorunları dile getirmiyordu. Bu konuşmalar hep Avrupa Birliği ile bütünleşme hedefinin parçası olarak gündeme geliyordu. Son toplantıdaki konuşmalara bakıldığında, TÜSİAD bu hedefe ulaşmanın yolunu artık AB'nin şart koştuğu düzenlemelerde değil, Türkiye'nin Avrupa üretim mimarisi içinde kalması ve Gümrük Birliği'nin siyasi engeller olmadan düzenlenmesi için AB'ye çağrı yapmakta görüyor.

Avrupa kapitalizmi ile tam bütünleşme hedefini geri plana itmeseler de, TÜSİAD kodamanlarının da modaya uyarak dünyada değişen dengelere özel bir önem verdikleri görülüyor. Toplantıdan yansıyanlar, bu durumu kendileri için bir fırsat olarak gördüklerini gösteriyor. Uzun uzun ABD-Çin geriliminin yol açtığı sorunları, İran Savaşı

ile birlikte yaşanan enerji krizini ve tüm bu gelişmelerle birlikte gündeme gelen jeopolitik riskleri değerlendiriyorlar. Dünyada "yeni bir hikaye"nin yazılmakta olduğu, Türkiye'nin de bu "yeni hikaye"de özel bir rolü olması gerektiğini söylüyorlar. Ve "küresel dönüşüm" tartışmalarının bir parçası olarak önümüzdeki günlerde Ankara'da gerçekleşecek NATO Zirvesi'ne ve Kasım ayında yine Türkiye'de düzenlenecek COP 31 Zirvesi'ne de göndermeler yapıyorlar. NATO'nun artan önemine övgüler düzmekten kendilerini alamıyorlar.

TÜSİAD kodamanlarına göre bu "yeni hikâye" güvenlik odaklı bir eksende yazılacak. Enerji, teknoloji ve tedarik güvenliği en belirleyici gündem olacak. Söylemeye çalıştıkları ise temelde şu: Dünya ekonomisi, bir savaş ve yıkım ekonomisi olarak yeniden şekillenecek. "Hangi alanlara yatırım yapacağımızı uzun soluklu bir yaklaşımla planlamalıyız" diyen TÜSİAD kapitalistleri, işte bu hikâyede kendilerine de pay verilmesini istiyor ve bekliyorlar. Türkiye'nin, sadece jeopolitik avantajlarıyla değil, maliyet avantajıyla da özel bir role sahip olacağını söylüyorlar. Onların "maliyet avantajı" dedikleri şeyin ise sudan ucuz işçilikten ve azgın bir sömürden başka bir şey olmadığını zaten biliyoruz.

Özcesi, Türkiye'nin "demokrasi sevdalı" kapitalistleri, kâr oranlarını katlama imkanlarını gördüklerinde, dillerine pelesenk ettikleri tüm değerleri bir kenara itiyorlar. İnşa edilmeye çalışılan savaş ve yıkım ekonomisinden rant kapmanın peşine düşüyorlar. Bu, kapitalist sömürü düzeninin özü ve özetinden başka bir şey değildir.

Onlar, Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağımlı bir kapitalist ekonomide, kendileri için tek seçeneğin emperyalist savaş makinesinin artıklarından kemik kapmak olduğunu görüyorlar. Bunun için de süregiden baskı ve zorbalık rejimine destek vermenin ya da onun uygulamalarına sessiz kalmanın en iyi seçenek olduğu bilinciyle hareket ediyorlar.

Bursagaz işçileri emeğine ve geleceğine sahip çıkıyor

İşten atılan işçilerin işe geri alınması ve sendikal yetkinin tanınması talepleriyle DİSK / Enerji-Sen üyesi Bursagaz işçilerinin direnişi üç haftayı geride bıraktı.

Aksa Holding önünde direnişlerini sürdüren işçiler, eylemlerle seslerini büyüttmeye çalışıyorlar. 15-16 Haziran direnişinin yıldönümünde “Bursagaz’da 15-16 Haziran ruhuyla direniyoruz!” şiarıyla işletme önünde eylem yapan işçiler, 22 Haziran’da ise Aksa Holding ve işbirlikçi Tes-İş tarafından yapılan yetki itirazının ilk duruşmasına katıldılar. Adliye önünde açıklama yapan işçiler sendikal iradelerine saygı gösterilmesini istediler.

26 Haziran günü ise Bursa Emek ve Demokrasi Güçleri ile birlikte

Fomara’dan Kent Meydanı’na bir yürüyüş gerçekleştirerek taleplerini haykırdılar.

Bursagaz işçilerinin talepleri ise şöyle:

- *Sendikal nedenle işten çıkarılan işçiler derhal ve koşulsuz olarak işe geri alınmalıdır.
- *İşçilerin demokratik iradesini yok sayan yetki itirazı derhal geri çekilmelidir.
- * Sendikal baskılar, tehditler ve sendikasıylaştırma uygulamaları son bulmalıdır.
- *Toplu iş sözleşmesi süreci geciktirilmeden, işçilerin özgür iradesiyle seçtiği DİSK/Enerji-Sen muhatap alınarak yürütülmelidir.

Şık Makas direnişi kazanımla sonuçlandı

Tokat’ta 260 gün boyunca direnen Şık Makas işçileri, 28 Haziran günü BİRTEK-SEN 2. Olağan Kongresi’nde direnişin kazanımla sonuçlandığını duyurdu.

BİRTEK-SEN tarafından yapılan açıklamada, imzalanan protokole göre;

*Bütün tazminat alacakları, işten atılmalarının gerçekleştiği 8 Ekim’den itibaren en yüksek banka mevduat faiziyle

hesaplanıp iki taksit (temmuz ve ağustos) halinde ödenecek.

*Bütün mahkeme ve arabuluculuk giderleri Şık Makas kapitalisti tarafından karşılanacak.

*Fabrikada üretim devam edecek olup, bundan sonra yapılacak ilk işçi alımlarında direnişe katılan ve işe geri dönmek isteyen BİRTEK-SEN üyesi işçiler öncelikli olarak işe alınacak.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

● Temel Conta, TÜVTÜRK Araç Muayene İstasyonları, Procter & Gamble, Yolbulan Metal işçilerinin grevleri, DIGEL Tekstil, Mersin Limanı- Özgüneş Lojistik, Van Büyükşehir Belediyesi, Şişli Belediyesi işçileri Turan Aktaş, Kakıl Yazar, Beşiktaş Belediyesi işçisi Turan Çil’in direnişleri sürüyor.

● İzmir’de Genel-İş üyeleri 24 Haziran’da yaptıkları eylemle belediye işçilerine yönelik son dönemde artan fiziksel şiddet olaylarına tepki gösterdi. Belediye-İş Sendikası üyeleri ise İzBB ile TİS görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanması üzerine 15 Haziran günü belediye önüne yürüdü.

● İBB iştiraki Ağaç A.Ş.’de güvenlik soruşturması gerekçesiyle işten çıkarılan işçiler, direnişin 55. günü olan 23 Haziran’da Saraçhane’de basın açıklaması yaptı.

● Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nde görev yapan asistan hekimler 24-26 Haziran’da üç günlük iş bırakma eylemi gerçekleştirdi.

● Bursa’da bulunan Korteks’te TEKSİF Sendikası üyesi işçiler kapitalistin dayatmaları karşısında 6 Temmuz’da greve çıkma kararı aldı. İşçiler fabrikada uyarı eylemlerini sürdürüyor.

● Yozgat’ta Yıldızlar SSS Holding’e bağlı NESCO Rasih İhsan Maden İşletmesi’nde çalışan işçiler, 4 aydır ücretlerini alamadıkları için 20 Haziran günü üretimi durdurdu.

● Dok Gemi-İş’in 18 Haziran’da Sedef Tersanesi’nde satış sözleşmesi imzalaması üzerine işçiler “sendika istifa” sloganlarıyla yürüyüş yaptı.

● DİSK / Güvenlik-Sen Genel Başkanı Yusuf Küçük, sendikal faaliyet nedeniyle işten çıkarılması üzerine, 21 Haziran’dan bu yana Marmara Park AVM önünde direnişi sürdürüyor.

● Edirne’de Özşen Madencilik’te Bağımsız Maden-İş üyesi işçilerin direnişi 16 Haziran günü taleplerin kabul edilmesiyle son buldu.

● Antep’te Alme Halı’da işçiler 22 Haziran’da sefalet dayatmasına karşı iş bıraktı.

● PTT Kargo Ankara işçileri 24 Haziran’da ücret kesintileri sebebiyle kontak kapatarak dağıtım çıkımla kararı aldı.

● Afyonkarahisar Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü’nde işten çıkarılan hasta işçi Naciye Kabak’ın işe geri alınması için 23 Haziran günü eylem yapıldı.

“NATO ve Trump; istenmiyorsunuz!”

NATO zirvesine karşı günlerdir pek çok kentte eylemler yapılırken, 27 Haziran günü İstanbul, İzmir ve Ankara’da eş zamanlı olarak gerçekleştirilen eylemlerde “Trump’ı da NATO’yu da istemiyoruz” denildi.

NATO’ya Hayır Koordinasyonu’nun çağrısıyla İstanbul’da Trump Tower önünde eylem gerçekleştirildi. Burada yapılan konuşmalarda AKP iktidarının emperyalistlere hizmette kusur etmediği ifade edildi. Zirve için ayrılan devasa bütçelerin emekçileri daha da yoksullaştırdığı vurgulandı. Basın açıklamasında zirve gerekçesiyle artan baskı ve zorbalık teşhir edildi. Açıklamanın devamında NATO’nun kirli icraatları sıralanırken savaş ve saldırganlık politikalarına “dur” denildi.

DİSK, KESK TMMOB, ASMMO, ATO ve NATO’ya Hayır Koordinasyonun çağrısı ile Ankara’da Sakarya Caddesi’nde yapılan eylemde okunan basın açıklamasında “Ankara’da gerçekleştirilecek olan NATO Zirvesi de barışı tesis etmek için değil, artan küresel krizler karşısında askeri harcamaların yükseltilmesini, silahlanma politikalarının genişletilmesini ve yeni güvenlik stratejilerinin oluşturulmasını hedeflemektedir.” denildi.

Ortak açıklamanın ardından Avukat Döndü Kurşunoğlu tutuklama terörüne dair konuşma yaptı. NATO’ya Hayır Koordinasyonu adına yapılan konuşma “NATO’ya ve emperyalizme karşı çıkmak suç değildir! İstanbul’da ve Ankara’da tutuklanan yüzlerce sosyalist, devrimci, ilerici ve demokrat mücadele arkadaşımız derhal serbest bırakılmalıdır!” sözleriyle son buldu.

İzmir’de NATO’ya Hayır Koordinasyonu’nun çağrısıyla, Buca Şirinyer Migros önünden NATO karargahına yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda NATO’nun emperyalist politikalarına, savaş bütçelerine, NATO karşıtı mücadele yürütenlerin tutuklanmasına ve yasaklara vurgu yapıldı.

Basın açıklamasında, NATO’nun bir “savunma örgütü” olduğu yönündeki söylemlerin gerçeği yansıtmadığı vurgulanırken, AKP iktidarının zirve öncesinde uyguladığı “güvenlik politikaları” ve artan saldırganlığa değinildi. Devrimci, demokrat ve ilerici kesimlere yönelik baskılar, gözaltılar ve yasakların emperyalist güçleri memnun etmeye dönük uygulamalar olduğu ifade edildi.

Açıklama, taleplerin okunmasıyla son buldu.

Sendika bürokratlarının NATO sessizliği

Emperyalistlerin savaş örgütü NATO’nun zirvesi 7-8 Temmuz tarihlerinde Ankara’da gerçekleşecek. Önümüzdeki süreçte dünyada ve bölgemizde yeni savaş ve saldırganlığın planları yapılacak.

Dünyanın kan gölüne çevrilmesi anlamına gelen bu planlara karşı günlerdir bu ülkenin ilericileri, devrimcileri, onurlu emekçileri seslerini yükseltiyor. Gözaltılara, tutuklamalara, baskı ve yasaklara rağmen “Haydutlar zirvesine geçit vermeyeceğiz” demeye devam ediyor. Geniş toplumsal kesimler NATO’ya karşı tepkilerini ortaya koyarken, milyonlarca işçiyi temsil etme iddiasındaki sendikaların tepesinde bulunan bürokratlar ise sessizliğini koruyor. Geçmiş mücadele mirası ve birikiminden gün geçtikçe uzaklaşan DİSK’in cılız düzeyde yaptığı basın açıklamalarını saymazsak, Hak-İş ve Türk-İş Konfederasyonları’nın başındaki bürokratlar ne NATO’nun savaş planlarına ne de keyfi baskı ve zorbalığa dair ağızlarını açtılar.

Ancak bu tabloda şaşılacak bir şey yok. Türk-İş yönetimi, sermaye sınıfının işçi sınıfı içindeki kolu olduğu gibi aynı zamanda Amerikancıdır da. Zira, bizzat emperyalistlerin, somutta ABD’nin yönlendirilmesiyle kurulmuş ve sonrasında da bu bağımlılık ilişkilerini sürdürmüş bir yapıdır.

İkinci Dünya Savaşı’nın ardından ABD emperyalizmi “komünizm tehdidi” gerekçesiyle Truman Doktrini adı verilen dış politikası kapsamında çok sayıda ülkeye mali ve askeri destek adı altında müdahalelerde bulundu. Türkiye’nin de emperyalizme bağımlılığı bu süreçle birlikte daha da güçlendi. Bu politikanın parçası olarak Marshall yardımlarıyla ülkeye yoğun bir yabancı sermaye girişi yaşandı. Uluslararası sermaye ve onların yerli işbirlikçileri alabildiğine zenginleşirken, Türkiye’de işçi ve emekçilerin payına ise ağır sömürü koşulları ve derin bir yoksullaşma düştü.

ABD emperyalizmi, uluslararası sermayenin ve kendi hegemonyasının güçlenmesi politikalarının parçası olarak, dünyada olduğu gibi Türkiye’de de gün geçtikçe serpilen sınıf hareketini ve toplumsal

mücadeleleri dizginleme hedefi güdüyordu.

Bu nedenle 1952 yılının şubat ayında, Türkiye’nin NATO’ya girmesinden birkaç ay sonra Türk-İş’in kurulması tesadüf değildir.

Özellikle 1946 yılında, Türkiye işçi sınıfının içten içe kaynaması ve sol hareketin yeniden filizlenmesinin ürünü olarak çok sayıda bağımsız sendika kurulmuştu. 6 ay içinde bağımsız sendikaların kapatılmasının ardından dönemin siyasi iktidarı, “sınıf esasına dayalı” sendikaların kurulmasını engellemek ve sendikalar üzerinde tahakkümü artırmak için 1947 yılında 5018 sayılı Sendikalar Kanunu’nu çıkarmıştı.

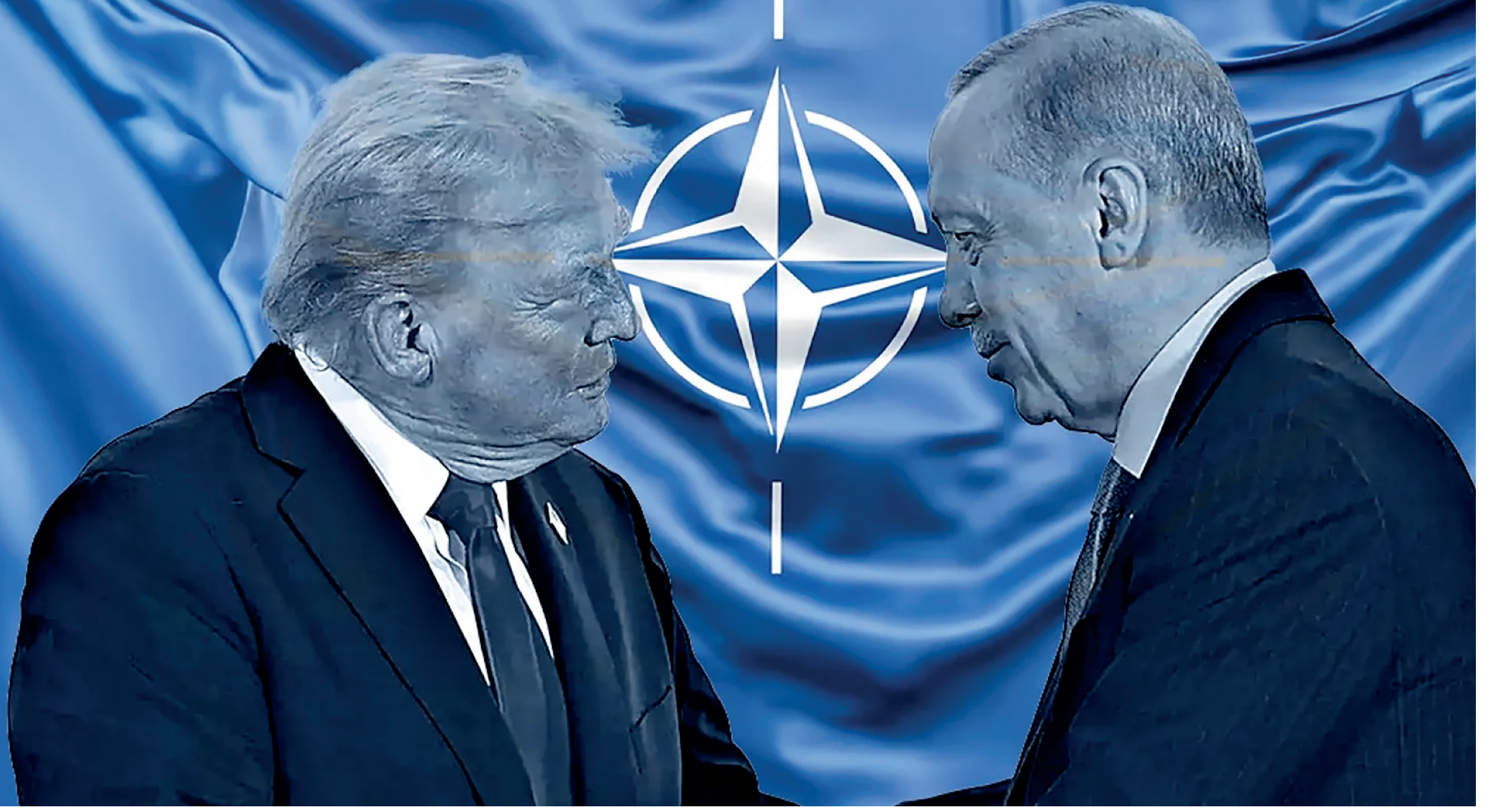
Ancak, sınıfın nicel olarak görece büyüdüğü, tabandan örgütlenme ve mücadele arayışının arttığı bir dönemden geçiliyordu. Sermaye iktidarı sendikal örgütlenmeyi ortadan kaldırmanın eskisi gibi kolay olamayacağı düşüncesiyle devletin doğrudan kontrol edebileceği sendikalar kurma yoluna gitti. İşte Türk-İş tam da düzenin bu ihtiyacının ürünü olarak, bu dönemde var olan federasyon ve işçi sendika birliklerine dayanarak 1952 yılında kuruldu.

Türk-İş’in kuruluş sürecinde CIA özel bir rol oynarken, Türk-İş ve bağlı sendikaların yöneticileri de Amerikan sendikacılığı doğrultusunda şekillendirildi. Çok sayıda sendikal kadro, doğrudan ABD’ye gönderilerek ya da Türkiye’de Amerikalılar tarafından eğitildi.

Kuruluşundan günümüze kadar ABD ve devlet güdümlü olan Türk-İş, her fırsatta bu uğursuz rolü oynamaya devam etti. Amerikan emperyalizmine ve sermaye sınıfına sadakatının ürünü olarak, yeri geldi 12 Eylül darbesinin ardından kurulan cunta hükümetine Çalışma Bakanı verdi, yeri geldi yükselen sınıf hareketinin önüne dalgakıran olarak dikildi.

Bugün kölelik koşullarına mahkûm edilen işçi sınıfının sermaye düzenine ve onun göbekten bağlı olduğu emperyalizme karşı mücadelesinde kazanması için Amerikancı-devlet güdümlü sendikal bürokratik çarkın kırılması, işçi sınıfının bu düzeni aşması gerekiyor.

NATO 3.0 ya da ABD emperyalizminin hegemonya arayışı

Elbette tek başına Ankara Zirvesi bu tartışmalar için bir son nokta olmayacak. Aylardır, hatta yıllardır yer yer kamuoyuna yansıyan, çoğu zamansa kapalı kapılar ardında devam eden pazarlıklar ve restleşmeler zirve sonrasında da devam edecek. Ancak, sanki tarihsel bir ilerlememiş, teknolojik bir yenilikmiş gibi 1.0, 2.0, 3.0 diyerek süsledikleri NATO'nun tarihi de geleceği de dünya halkları için savaş, yıkım ve katliam dışında bir anlam taşımamaktadır. Ve bugün yürüttükleri bu tartışmalar, önümüzdeki dönemde bu acıların katlanarak devam etme tehlikesinin ne kadar büyük olduğunu göstermektedir.

ABD Savaş Bakanı Pete Hegseth aylar öncesinde "NATO 3.0" kavramını ortaya atmış, yıllardır bitmeyen "NATO'nun geleceği" tartışmalarında, ABD emperyalizminin yönelimlerinin ipuçlarını vermişti. Bu yönelimin ne ifade ettiğini ise aslında daha öncesinden biliyoruz. Trump'ın ikinci başkanlık döneminde atılan adımlar içinde sembolik bir önemi olan "Savunma Bakanlığı" adının "Savaş Bakanlığı" olarak değiştirilmesi, bu eski ama "yeni" yönelimin en belirgin ifadelerinden biriydi. Burada, ABD'de ve kimi Avrupa ülkelerinde ilgili bakanlıkların adının Birinci Dünya Savaşı öncesinde de "Savaş Bakanlığı" olduğunu, bu isimlerin tam da NATO'nun kuruluş yılı olan 1949'da "Savunma Bakanlığı" olarak değiştirildiğini not düşelim. Bu mazi elbette NATO'nun hiçbir zaman anlatıldığı gibi bir "savunma" örgütü olduğu anlamına gelmiyor. O en başından itibaren bir savaş ve saldırganlık örgütü olarak

kuruldu ve bu çerçevede varlığını sürdürdü. "Savunma"nın arkasına saklanmaları, bir yandan dünyayı sürükledikleri peş peşe iki büyük yıkım savaşının izlerini hafızalardan silmek içindi. Diğer yandan ise bu iki büyük yıkım savaşının birincisinden Çarlık Rusyası'nı yıktığı devrimle, ikincisinden ise faşizmi ezerek çıkan Sovyet halklarına ve yayılan sosyalizm düşüncesine karşı duydukları korku ve nefretten ileri geliyordu. Ve eğer savundukları bir şey varsa, bu kapitalist sömürü ve emperyalist barbarlık düzeninin kendisinden başka bir şey değildi. İkinci Dünya Savaşı'nın Avrupa'da ortaya çıkardığı yıkım tablosu ABD emperyalizmi için bulunmaz bir fırsat oldu. Hem yıkılan Avrupa'nın yeniden inşa edilmesini finanse ederek hem de askeri alandaki üstünlüğünü sürekli geliştirerek, kapitalist-emperyalist dünya düzeni içinde tartışmasız bir hegemonya kurdu. Şimdi NATO 1.0 olarak adlandırdıkları bu ilk dönemde

NATO "sosyalizm tehdidi" karşısında ABD liderliği altında "caydırıcı" bir savaş örgütü olarak dizayn edildi. Bu durum aynı zamanda, yüksek kâr oranlarına sahip savaş endüstrisinin de sürekli canlı tutulmasına ve kapitalist sömürü düzeninin ekonomik açıdan da nefes almasına hizmet ediyordu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından varlık gerekçesinin ortadan kalkmış olmasına ilişkin tartışmalarla birlikte, şimdi NATO 2.0 olarak adlandırdıkları dönem başladı. Bu dönemin kapitalist-emperyalist dünyanın efendileri tarafından "terörizme karşı savaş" dönemi olarak tanımlandığını biliyoruz. Önce Yugoslavya, ardından Libya'da NATO şemsiyesi altında gerçekleştirilen askeri müdahaleler ile Irak ve Afganistan'da ABD saldırılarına verilen aktif destek, NATO'nun bu yeni dönemini simgeleyen eylemler oldu. NATO bu dönemde yeni ülkelerin katılımı ile sürekli genişlemeye devam

etti. ABD emperyalizmi küresel hegemonyasını bu adımlarla ayakta tutmaya çalıştı.

Sürekli genişlemesine, dünyanın dört bir tarafında giriştiği askeri operasyonlara rağmen NATO'nun çözülmekte olduğuna ilişkin tartışmaların arkasında ise başka bir gerçek vardı. Çözülen NATO'nun kendisi değil, NATO'nun da aracılık ettiği ABD'nin tartışılmaz hegemonyasıydı. Ukrayna'da giriştiği vekalet savaşında NATO üyesi müttefiklerini ortak bir ekseninde buluşturan ABD'nin bu yıl başında İran'a karşı gerçekleştirdiği saldırıda aynı başarıyı ortaya koyamamış olması da bu çerçevede önemli bir kırılma noktasını işaret ediyordu.

Dolayısıyla, ABD Savaş Bakanı'nın NATO 3.0 tartışmasını açarken, bu dönemi "dikkat dağınıklığının, sanayisizleşmenin ve askeri kapasite kaybının dönemi" olarak tanımlaması boşuna değil. Kuruluş döneminde NATO'nun temel misyonu, sosyalizmin Avrupa'nın merkez ülkelerine doğru yayılmasına engel olmaktı. Bu, Avrupalı emperyalist devletler kadar ABD emperyalizmi için de varlık yokluk sorunuydu. Bu stratejik hedef çerçevesinde ABD emperyalizmi askeri kapasitesinin önemli bir bölümünü Avrupa'nın "savunulması" hedefiyle organize ediyordu. Ayrıca bu durum, tüm NATO ülkelerinde savaş endüstrisinin sürekli canlı tutulmasını ve sermaye birikiminin ABD ekonomisine bağlı gelişimini güvence altına alıyordu. Hegseth'in "sanayisizleşme ve askeri kapasite kaybı" vurgusu tam da burada anlam kazanıyor. Avrupa ekonomilerinin ABD savaş endüstrisini beslemekten uzaklaşmaları ve NATO'nun halen Avrupa ve çevresine odaklanan askeri varlığının getirdiği yükler gelinen aşamada ABD'nin stratejik öncelikleri ile uyumsuzluk taşıyor. ABD emperyalizmi, Avrupa'nın "savunulması" yükünü artık Avrupalılara bırakacağını söylerken, dünya hegemonyasının temel araçlarından olan NATO'yu da kendi stratejik hedefleri ile uyumlu bir şekilde yeniden dizayn etmek istiyor.

Bu stratejik hedefin temelinde Çin'e karşı "caydırıcı" bir gücün inşa edilmesi olduğunu biliyoruz.

Kaldı ki bu tek başına bir askeri caydırıcılık sorunu da değil. Temelde ABD emperyalizmi için söz konusu olan, kapitalist dünya ekonomisi içinde kendi belirleyici rolünün nasıl korunabileceği sorunudur. Gümrük duvarlarından ticaret savaşlarına, nadir toprak elementlerinden yapay zekâ başta olmak üzere yeni teknolojilerin hakimiyet ve denetiminin elde tutulmasına kadar çok boyutlu bir sorun var kendisi payına. Bu çerçevede NATO 3.0 olarak adlandırılan bu yeni dönemin, tek başına askeri strateji değişiklikleri ekseninde değerlendirilmesi mümkün değil. Dahası, sadece bu çerçevede kalarak ABD'nin NATO üyesi müttefiklerini "ortak bir çıkar" etrafında kendi çevresinde tutabilmesi de mümkün görünmüyor. Her şeyden önce bugün, geçmişte olduğu gibi, "sosyalizm düşmanlığı" ya da "terörizmle savaş" gibi bir ideolojik harç yok elinde. Kendi ekonomisi de Çin'in ucuz sınai üretimine bağımlıyken, Çin'e karşı "caydırıcı" bir güç ancak kapitalist sömürü mekanizmasının yeniden ve daha ileri biçimde bir savaş ve yıkım ekonomisi olarak tekrar dizayn edilmesi ile mümkün olabilir.

ABD emperyalizmi bu hedefine ulaşmaya çalışırken elbette halen sahip olduğu askeri üstünlüğünü

de en etkili şekilde kullanmaya çalışacaktır. Bu çerçevede mevcut askeri varlığını Çin-Rusya ekseninin alanını daraltmayı hedefleyen bir biçimde organize edecektir. Bu yıl başında Venezuela'da giriştiği haydutça operasyon da bu çerçevede attığı adımlardan biridir. Ancak, NATO 3.0 tartışmaları ekseninde daha dikkat çekici olan, bunu yaparken NATO üyesi müttefiklerini peşinden sürüklemeye değil, kendisine bağımlılığını güvencelemeye öncelik vermesidir. Avrupa'nın "savunulmasının" yükünün Avrupalılara bırakılması, yani Avrupa devletlerinin kara savaşı kapasitelerinin geliştirilmesi tartışmaları ve bu çerçevede savaş bütçelerini artırmaya zorlanmaları bu açıdan önemlidir. ABD emperyalizmi böylece bir yandan Avrupa'daki askeri varlığının getirdiği yükleri hafifletmek istemekte, diğer yandan ise Avrupa devletlerini kendi savaş endüstrisini besleyecek bir kaynak yaratmaya zorlamaktadır. Bu kaynağın önümüzdeki on yıl içinde yıllık 7 trilyon doları aşan bir savaş bütçesi anlamına geldiği söyleniyor. Dolayısıyla söz konusu olan bir yük paylaşımı değil, bağımlılığın garanti altına alınmasıdır.

Türkiye'yi yönetenler ise bu tabloyu kendileri için yeni bir "fırsat penceresi" olarak görüyor, bir kez

daha ABD'nin kayığına binerek yelkenlerini şişirmenin hayalini kuruyorlar. Bu tartışmalar içinde NATO Zirvesi'nin Ankara'da gerçekleşiyor olmasını da kendileri için ayrıca bir fırsata çevirmeye çalışıyorlar. NATO'nun kuruluş döneminde Kore'ye gönderdikleri askerlerle bu kayıpta kendilerine yer açanların ülke ve dünya emekçilerine çektiirdikleri acılar ortadayken, bu "yeni" hedefin de işçi ve emekçiler için ne anlama geldiği açıktır. Önümüzdeki dönemde bu tablonun sonuçlarını yaşamaya ve tartışmaya devam edeceğiz.

Elbette tek başına Ankara Zirvesi bu tartışmalar için bir son nokta olmayacak. Aylardır, hatta yıllardır yer yer kamuoyuna yansıyan, çoğu zamansa kapalı kapılar ardında devam eden pazarlıklar ve restleşmeler zirve sonrasında da devam edecek. Ancak, sanki tarihsel bir ilerlememiş, teknolojik bir yenilikmiş gibi 1.0, 2.0, 3.0 diyerek süsledikleri NATO'nun tarihi de geleceği de dünya halkları için savaş, yıkım ve katliam dışında bir anlam taşımamaktadır. Ve bugün yürüttükleri bu tartışmalar, önümüzdeki dönemde bu acıların katlanarak devam etme tehlikesinin ne kadar büyük olduğunu göstermektedir.

ABD-İsrail hezimet ve kırılğan ateşkes

28 Şubat'ta İran'a saldıran ABD-İsrail soykırımcı savaş şebekesi, kısa sürede zafer kazanabileceğini var saymıştı. Bütün anlaşmaların, yasa ve kuralların, uluslararası teamüllerin ayaklar altına alındığı saldırıda dünyanın en gelişmiş savaş teknolojisi kullanıldı. Yüzlerce F-35 savaş uçağıyla binlerce hedefin vurulduğu barbarca saldırıların altından kalkabilecek pek az ülke var dünyada.

Saldırıya kararlılıkla direnen İran ağır bedeller ödedi ama emperyalist-siyonist saldırganlara etkili darbeler vurdu. ABD emperyalizminin en az 18 askeri üssünü tahrip etti. Soykırımcı İsrail'in pek çok askeri üssü, tesisi ve kurumunu balistik füze ve SİHA'larla vurdu. Trump'ın "Teslim olun aksi halde yok ederim" türünden küstahça tehditlerine boyun eğmedi.

İran halkının ezici çoğunluğu emperyalist-siyonist saldırıya karşı çıktı. İslam Cumhuriyeti'ne muhalif olanlar da dahil, dünyanın birçok ülkesinde yaşayan İranlılar ülkelerine döndüler. Bir ülke saldırıya uğradığında insanların bir

kısmı göç eder. İran'da ise tersine göç oldu. Ülkenin dört bir yanında her gece sokaklara çıkan İranlılar, ülkelerinin emperyalist-siyonist barbarlar tarafından parçalanmasına izin vermeyeceklerini gösterdiler.

***

Baltayı taşa vuran Trump-Netanyahu ikilisi, savaşın 40. gününde İran'la ateşkes imzalamak dışında bir yol bulamadı. Elbette varılan anlaşma savaşı sona erdirmeydi. Ancak iğrenç tehditlerine rağmen Trump yönetimi İran ile masaya oturmak zorunda kaldı. Şimdiye kadar birçok kez değişen anlaşma metnini İran hükümeti hazırlamıştı. İran'ın temel taleplerini içeren metni konuşmak için uygun bulan Trump, geçici ateşkes ilan etti.

İran yönetimi istemediği bir savaşa sürüklenmiş, 40 yıldır hazırlandığı savaş sonunda patlak vermişti. Bir varlık-yokluk savaşı olduğu için tüm gücüyle direndi. Anlaşma sürecinde ise diplomasi alanındaki zengin birikimini kullanarak ABD-İsrail için hezimetin tescili anlamına gelen bir metni Trump'a kabul ettirdi.

Son imzalanan mutabakat metninde

İran'ın tüm kırmızı çizgileri dikkate alınmıştı: Balistik füze programı tartışma dışıydı ve nükleer dosya gelecekte çözülmek üzere bekletiliyordu. Bölgede ABD-İsrail karşıtı direniş güçlerine destek vermesi konusunda bir kısıtlama yoktu. Tersine İran, Lübnan başta olmak üzere bölgedeki tüm çatışmaların bitmesini ABD'ye kabul ettirdi. Soykırımcı Netanyahu rejiminin anlaşmayı ihlal etmesi üzerine İsrail'i yeniden vurdu ve Beyrut'un bombalanmasını "kırmızı çizgi" ilan etti. Yani müttefiklerini korumak için doğrudan savaşa girmekten geri durmayacağını ortaya koydu.

Trump mecbur kaldığı için mutabakat anlaşmasını imzaladı. Ancak bu küstahların yenilgiyi sindirmeleri kolay değil. Nitekim soykırımcı İsrail, anlaşmayı sabote etmek için Lübnan'a saldırıyor. Silah tekelleri de daha çok kâr elde edebilmek için savaşın sürmesi için çaba harcıyor.

Trump son günlerde yeniden "yok ederim" tehditleri savurmaya başladı. İran'da bazı noktaları

bombalayan ABD emperyalizmi, saldırıya karşılık veren İran'ı ise ateşkesi ihlal etmekle suçladı. İran yönetimi tehditlere pabuç bırakmadığı gibi her saldırıya karşılık veriyor.

Varılan mutabakat hem ABD emperyalizmi hem İsrail siyonizmi için bir hezimet. Bu ise anlaşmayı kırılğan yapıyor. Zira bu ikili çete fırsat bulduğu anda yeniden saldıracaktır. Bunun farkında olan İran, ateşkesin devam etmesi için çaba harcarsa da dayatmalara boyun eğmeyeceğini gösteriyor. Ateşkesi korumaya çalışırken, savaşın yeniden başlama ihtimalini gözetenek hareket ediyor.

Ortaya çıkan sonuçlar, ABD-İsrail savaş şebekesinin hezimetini teyit ediyor. En donanımlı, en ahlaksız, en barbar güç olmalarına rağmen bu soykırımcı çetenin "yenilmez" olmadığını tüm dünya gördü. Bununla birlikte ABD-İsrail ikilisi hâlâ da dünya halkları için en büyük tehdidi oluşturuyor. Dolayısıyla anti-emperyalist, anti-siyonist mücadeleyi yükseltmek, her zamankinden de çok önem taşıyor.

NATO'ya milyarlar, kadınlara yoksulluk ve yoksunluk!

NATO üyesi ülkelerin devlet başkanları 7-8 Temmuz'da Ankara'da toplanacaklar. Dünyayı kan gölüne çeviren, kardeş halkların üzerine bombalar yağdıran emperyalist barbarlar, bu zirvede daha fazla silahlanmayı, daha fazla askerî harcamayı ve savaş politikalarının nasıl derinleştirileceğini konuşacaklar. Bu politikaların bedelini ise işçiler, emekçiler ve en çok da kadınlar ile çocuklar ödeyecekler.

NATO ülkeleri, askerî harcamalarını 2035 yılına kadar millî gelirlerinin yüzde 5'ine çıkarma kararı aldı. Türkiye de bu hedef doğrultusunda hareket ediyor. Türkiye ekonomisinin bugünkü büyüklüğü dikkate alındığında bu, yaklaşık 82 milyar doların silahlanmaya ayrılması anlamına geliyor.

Bu, her yurttaşın cebinden yılda on binlerce liranın silahlanmaya aktarılması demektir.

Bu, binlerce okulun yapılmaması, ücretsiz kreşlerin açılmaması, kadın sığınma evlerinin yapılmaması, çocukların sağlıklı beslenememesi, hastanelerin, sağlık merkezlerinin ve sosyal hizmetlerin yetersiz kalması demektir.

Bu açlığın ve yoksulluğun artması, geçim sıkıntısının büyümesi demektir.

Bugün Türkiye'de milyonlarca kadın çalışmak istiyor, ancak çocuğunu bırakabileceği ücretsiz bir kreş bulamıyor. Şiddet gören kadınlar sığınacak güvenli bir yer bulamıyor. Binlerce çocuk yetersiz besleniyor. Gençler ise eğitim masrafları nedeniyle okullarını bırakıyor.

Buna karşılık milyarlarca lira savaş uçaklarına, tanklara, füzelere ve SİHA'lara ayrılıyor.

Oysa yalnızca bir savaş uçağının maliyetiyle yüzlerce ücretsiz kreş açılabilir. Bir ana muharebe

tankının maliyetiyle onlarca kadın sığınma evi kurulabilir. Tek bir taktik SİHA'nın bedeliyle on binlerce çocuğa bir eğitim yılı boyunca ücretsiz ve sağlıklı yemek verilebilir. Tek bir güdümlü füzenin maliyetiyle yüz binlerce kadının HPV aşısı karşılanabilir, vb...

Biliyoruz ki sermaye devletinin tercihi bu değildir, olamaz. Zira bu düzen insanları, kadınları ve çocukları yaşatmakla ilgilenmez. Aksine bu düzen emekçilere, kadınlara, çocuklara ve gençlere ölüm ve sömürü dışında bir sunmaz.

Yapılan açıklamalara göre zirve için bugüne kadar yaklaşık 12 milyar lira harcanmış durumda. "Kaynak yok" diyerek kadınların temel ihtiyaçlarını görmezden gelenler, iş emperyalist savaş örgütü NATO'nun temsilcilerini ağırlamaya gelince, en üst düzey güvenlik harcamaları, protokol düzenlemeleri, ulaşım ve konaklama giderleri için hiçbir fedakârlıktan kaçınmıyor. Bu da bir kez daha gösteriyor ki mesele kaynakların sınırlılığı değil, kaynakların kim için kullanıldığdır.

NATO'nun bu ülke için vazgeçilmez olduğu, Türkiye'yi koruduğu ve bu nedenle ülkedeki üslerin, askerî tesislerin ve silah depolarının gerekli olduğu yönündeki propagandaya karnımız tok olmalıdır.

Biz işçi ve emekçi kadınlar, 7-8 Temmuz'da, bugüne kadar başta

kadınlar olmak üzere milyonlarca emekçinin ölümünden sorumlu olan, insanlığa baskı, zorbalık ve zulüm dışında bir şey getirmeyen NATO'nun bu ülkede toplanmasına karşı alanlarda olmalıyız.

Bu savaş ve saldırı örgütüne en gür sesimizle "Defol!" demeliyiz.

Bunu Yugoslavya'dan Libya'ya, Ortadoğu'dan Filistin'e ve dünyanın dört bir yanında NATO yüzünden acı çeken, öldürülen, tecavüze uğrayan tüm emekçiler ve tüm kadınlar için yapmalıyız.

İktidarın savaş politikalarına verdiği desteği teşhir ve protesto etmeliyiz. Aynı zamanda bizim sırtımızdan bu savaş baronlarının çıkarları için ayrılan kaynakların hesabını sormalıyız. Bu düzenin sermaye sınıfı ve onun emperyalist efendileri için işlediği gerçeğini fabrikalarda, atölyelerde, işyerlerinde ve yaşamın olduğu her alanda anlatmaya devam etmeliyiz.

Savaş politikalarının tırmandırılması içeride emek sömürsünün daha da derinleşmesi, yoksulluğumuzun ve yoksunluğumuzun daha da artması demektir. Bu nedenle "NATO defol!", "NATO'dan çıkılsın!", "Üsler kapatılsın!" sloganlarının yanı sıra "Silaha değil emekçilere bütçe!", "NATO'ya değil eğitime, sağlığa ve sosyal hizmetlere bütçe!" talepleri ile kadınları örgütlenmeye ve mücadeleye çağırmayı sürdürmeliyiz.

Kadınların yaşamı daha da güvencesiz hale geliyor!

DİSK-AR'ın Haziran 2026 İşsizliğin Görünümü Raporu, Türkiye'de işsizliğin özellikle kadınlar açısından ulaştığı vahim tabloyu bir kez daha gözler önüne seriyor.

Rapora göre geniş tanımlı işsiz

sayısı 12 milyon 188 bine ulaşmış durumda. İşsizlik türleri arasında geniş tanımlı erkek işsizliği yüzde 24 düzeyindeyken, geniş tanımlı kadın işsizliği yüzde 40,1'e yükselmiş bulunuyor. Demek oluyor ki, neredeyse her iki kadından biri işsiz ya da eksik ve güvencesiz istihdam koşulları içinde yaşamını sürdürmeye çalışıyor. Bu tablo, kadınların yaşamının her geçen gün daha da güvencesiz hâle geldiğini ortaya koyuyor.

AKP iktidarının Aile 10 Yılı adı altında süsleyerek sunduğu paketin ardından, kadınları üretim süreçlerinin dışına iterek eve hapsedme politikası meyvelerini vermiş görünüyor. Kadınlar krizin faturasını, işten çıkarılma korkusunun derinleşmesi, kayıt dışı ve güvencesiz işlere mahkûm edilme, düşük ücretli işlere mecbur bırakılma, üretim süreçlerinin dışına itilerek ev yaşamına hapsedilme ile ödüyor. Ekonomik krizin etkilerini

ve iktidarın kadın düşmanı politikalarının sonuçlarını en ağır biçimde emekçi kadınlar yaşamaktadır. Ancak bu tablo kader değildir. Emegimizin merkezinde durduğu bir mücadeleyle bu gidişat değiştirilebilir. Giderek derinleşen işsizlik, yoksulluk ve güvencesizlik karşısında kadınların yan yana gelmesi, örgütlenmesi ve mücadeleyi büyütmesi her zamankinden daha büyük bir önem taşımaktadır.

Kore'de emperyalizm için dökülen kan ve bağımlılığın bedeli

25 Haziran 1950'de başlayan Kore Savaşı, iki ülke arasındaki bir iç savaşın çok ötesinde, emperyalist sistemin Soğuk Savaş dönemindeki ilk büyük paylaşım savaşlarından biriydi. ABD emperyalizmi, Asya'daki hakimiyetini güçlendirmek ve etki alanını genişletmek için Kore halkını kanlı bir savaşın içine sürükledi. Milyonlarca insan yaşamını yitirirken, savaşın gerçek kazananı silah tekelleri ve emperyalist güçler oldu.

Türkiye'nin bu savaşa katılması ise, denildiği gibi Kore halkına yardım için değil, açgözlü sermaye sınıfının çıkarları sonucunda oldu. Türk sermaye devletinin emperyalist sistemle bütünleşme tercihi doğrultusunda Demokrat Parti hükümeti, meclisin onayını dahi beklemeden binlerce askeri Kore'ye gönderdi. Çünkü hedef, bu hizmet karşılığında batı emperyalizminin ayrılmaz bir parçası haline gelmekti. Böylece sermaye sınıfının savaş ve yağma politikalarından kırıntı düzeyinde de olsa pay almasını sağlamaktı.

1952'de NATO üyeliği bu politikanın ödülü oldu. Ancak bu üyelik, halkın çıkarlarının değil

Türkiye burjuvazisinin çıkarlarının ifadesiydi. Kore'de dökülen kanın, emperyalizme verilen sadakat yemininin bedeliydi.

Sermaye iktidarı özellikle İkinci Dünya Savaşı sonrasında ülkeyi ABD emperyalizmine ekonomik, siyasi ve askeri olarak bağımlı hale getirecek yönelimlerini güçlendirdi. Marshall yardımlarıyla başlayan süreç, NATO üyeliğiyle askeri olarak tahkim edildi. Yabancı sermaye, askeri üsler ve emperyalist kurumlarla kurulan ilişkiler Türkiye'yi uluslararası kapitalist sistemin bağımlı halkalarından biri haline getirdi.

Bu bağımlılık yalnızca dış politikayı değil, içeride de emekçi sınıfların yaşamını belirledi. Emperyalizmin çıkarları doğrultusunda şekillenen ekonomi, düşük ücretler, sendikasılaştırma ve kamu kaynaklarının sermayeye aktarılması üzerine kuruldu. Çünkü emperyalizme bağımlılık yalnızca dışarıya verilen tavizlerden ibaret değildi. İçeride de sermaye sınıfının egemenliğinin güçlendirilmesi anlamına geliyordu.

Kore'ye gönderilenler kapitalist patronların çocukları değildi.

Cepheye sürülenler köylüler, işçiler ve yoksul emekçi ailelerin evlatlarıydı. Kazanan ise ABD emperyalizmiyle çıkar ortaklığı kuran Türkiye burjuvazisi oldu. Emekçiler çocuklarını toprağa verirken, sermaye sınıfı emperyalist sistem içindeki yerini sağlamlaştırdı.

Bugün de tablo özünde değişmiş değildir. NATO üsleri, yabancı askeri anlaşmalar, emperyalist müdahalelere verilen destekler ve bölgesel savaşlarda üstlenilen roller, Türkiye sermayesinin emperyalist sistemle kurduğu bağımlılık ilişkisinin güncel ifadeleridir. Saray rejimi dahil tüm iktidarlar "yerli ve milli" söylemini öne çıkarırlar. Oysa, ekonomik bağımlılık, dış borç düzeni, uluslararası sermayeye verilen güvenceler ve NATO üyeliği bu söylemlerin gerçek bir bağımsızlık politikasıyla ilgisinin olmadığını ortaya seriyor.

7-8 Temmuz'da gerçekleştirilecek NATO Zirvesi de bu bağımlılık zincirini yeni halkalarla güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Emperyalist bloklar dünyayı yeniden paylaşmanın hesaplarını yaparken, Türkiye sermayesi de kendi bölgesel çıkarlarını

ABD ve NATO stratejileriyle uyumlu hale getirmenin yollarını aramaktadır. İşçi sınıfına kemer sıkma programları dayatılırken, milyarlarca lira savaş bütçelerine, askeri harcamalara ve NATO yükümlülüklerine ayrılmaktadır.

Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı bir kader değildir. Bu bağımlılığın temelinde ülkenin kapitalist gelişme rotası ve sermaye sınıfının çıkarları bulunmaktadır. Dolayısıyla gerçek bağımsızlık, yalnızca NATO'dan çıkmakla değil, emperyalizme bağımlılığı üreten kapitalist düzenle hesaplaşmakla mümkündür.

Kore'de dökülen kan bize yalnızca geçmişi anlatmıyor. Bugün de emperyalist savaşların bedelini ödeyenlerin emekçiler, kazananların ise sermaye sınıfları olduğunu hatırlatıyor. Bu nedenle anti-emperyalist mücadele ile anti-kapitalist mücadele birbirinden ayrı düşünülemez. Emperyalizme karşı gerçek mücadele, işçi sınıfının örgütlü mücadelesini büyütmekten, sermaye düzenine, NATO'ya ve bütün emperyalist savaş politikalarına karşı ortak bir mücadele hattı örgütlemekten geçmektedir.

Perdede bir oyunbozan...

Türkiye sinemasının hafızalara kazınan sahnelerinin unutulmaz aktörüydü... “İki Kızgın Adam”ın Murat’ı, “Yılanların Öcü”nün Kara Bayram’ı, “Selvi Boylum Al Yazmalım”ın İlyas’ı, “Dila Hanım”ın Karadağlı Rıza’sı ve ezilenlerin, hor görülenlerin, adaletsizliğe uğrayanların Tatar Ramazan’ıydı... Işıltılı salonlar, imkânsız aşklar ve hüznü melodramlarla yola çıkan Yeşilçam’ın içinden, bu toprakların gerçek hikâyelerini anlatan toplumcu gerçekçi sinemanın en güçlü yüzlerinden biri olarak çıktı. Tedavi gördüğü hastanede 77 yaşında yaşamını yitiren Kadir İnanır, 1949 yılında Ordu’nun Fatsa ilçesinde doğdu. Fatsa, Karadeniz’in hırçın dalgalarıyla dövülen, fındık işçilerinin alın teriyle yoğrulmuş, politik bilincin diri olduğu bir coğrafyaydı. İnanır, çocukluğunu ve gençliğini çetin yaşam koşulları içinde geçirdi. Sinemaya adım atarken de Fatsa’nın o mağrur, boyun eğmez ve halkçı ruhunu hep heybesinde taşıdı.

1960’lardan 2010’lara uzanan yaklaşık elli yıllık sinema yaşamında 160’a yakın filmde rol aldı. Duruşu, sert bakışları, tok sesi ve karizmatik oyunculuğuyla Yeşilçam’ın en güçlü jönlerinden biri oldu. Bir dönem Türk usulü mafya filmlerinin vazgeçilmez oyuncusuydu. Popüler kültür, onun canlandırdığı maço karakterler

üzerinden zamanla “Kadirizm” diye adlandırılan bir erkeklik miti üretmeye çalıştı. Oysa onun oynadığı karakterlerin çoğu hiç de yaratılan bu mite sığmıyordu. Kadir İnanır’ın canlandırdığı karakterlerin sertliğinin ardında çoğu zaman sömürüye ve sınıfsal eşitsizliğe duyulan öfke vardı.

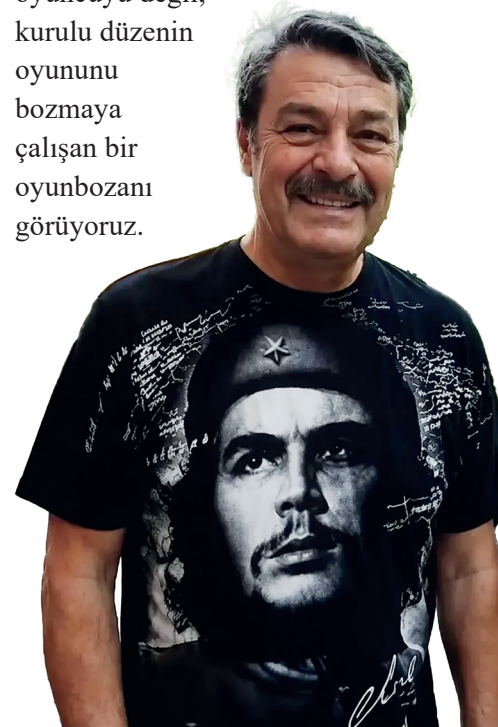
Şerif Gören’in yönettiği “Deprem” (1976) filminde, bir dokuma fabrikasında çalışan Ahmet karakteriyle işçilerin maruz kaldığı ağır sömürü düzenini ve insanlık dışı çalışma koşullarını perdeye taşıdılar. Film her ne kadar bir aşk ve intikam öyküsü olarak kurgulansa da, arka planında sanayileşmeyle birlikte derinleşen sınıf çelişkilerini sunuyordu.

Yeşilçam’ın en önemli başyapıtlarından biri kabul edilen “Selvi Boylum Al Yazmalım” (1977) ise yalnızca bir aşk hikâyesi anlatmıyordu. Bir baraj şantiyesinde akan yaşam üzerinden modernleşmeyi ve kapitalist üretim ilişkilerini de sorguluyordu. Kadir İnanır’ın canlandırdığı İlyas, sistemin ve paranın vadettiği sahte parıltılara kapılıp savrulan, emeği, dayanışmayı ve sadakati yitiren modern insanın trajedisini temsil ediyordu. Filmin finalinde Asya’nın (Türkan Şoray) verdiği yanıt ise bu dünyanın karşısına başka bir değeri çıkarıyordu: “Sevgi neydi? Sevgi iyilikti, dostluktu; sevgi emektir.” 1990’lara geldiğinde Kadir İnanır, Kerim Korcan’ın eserinden

uyarlanan “Tatar Ramazan” ile bir kez daha toplumcu sinemanın unutulmaz karakterlerinden birini canlandırdı. Cezaevini dışarıdaki sömürü düzeninin küçük bir modeli olarak kuran filmde Ramazan’ın, “Benim adım Tatar Ramazan, ben bu oyunu bozarım!” haykırışı yalnızca bir kabadayının meydan okuması değildi. Bu söz, kurulu düzene, sinmişliğe, adaletsizliğe ve “böyle gelmiş, böyle gider” anlayışına karşı yükselen bir başkaldırıydı. Kör ananın, topal babanın, yetim çocukların hakkını yiyenlerin karşısına dikilen Ramazan, yalnızca vicdanı değil, aynı zamanda ezilenlerin gücünü de temsil ediyordu. İşçi sınıfı ve yoksullar onun öfkesinde kendi öfkesini, mücadelesinde kendi adalet arayışını buldu. Bu yüzden Tatar Ramazan, unutulmaz bir sinema karakterinden çok daha fazlasına dönüşerek, ezilen milyonların hafızasında bir itirazın, başkaldırının ve umudun simgesi olarak yaşamayı sürdürdü.

Kadir İnanır yalnızca oyunculuğuyla değil, yaşam karşısındaki duruşuyla da emeğin safında yer aldı. Sinema emekçilerinin hakları için mücadele etti. Sansüre karşı Ankara’ya yürüyenlerin ön saflarında bulundu. Ülkenin en sancılı dönemlerinde barıştan, demokrasiden ve halkların kardeşliğinden yana söz söylemekten, elini taşın altına koymaktan geri durmadı. Kuşkusuz

sahip olduğu dünya görüşü, öfke duyduğu bu sömürü ve baskı düzeninin nasıl aşılabacağına ilişkin bir çözüm gücünden çok uzaktı. Ancak bu durum, onun oynadığı bazı karakterlerin işçi sınıfı ve emekçilere verdiği umudun önemini de bir aydın olarak demokratik hakları savunmasının değerini de ortadan kaldırmadı. Fatsa’nın yiğit delikanlısı artık aramızda değil. Ama geride yalnızca unutulmaz filmler bırakmadı. Oynadığı karakterlerle adalet arayışını, emeğin onurunu ve haksızlık karşısında boyun eğmemeyi de miras bıraktı. Bugün perdede hâlâ bize bakan o sert bakışlarda yalnızca büyük bir oyuncuyu değil, kurulu düzenin oyununu bozmaya çalışan bir oyunbozanı görüyoruz.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Durma değil, örgütlenme zamanı!

İzmir'den Birleşik Metal-İş üyesi bir işçi yazdı...

Biz işçiler olarak her gün aynı gerçeğe yüzleşiyoruz: Çalışıyoruz ama geçinemiyoruz. Ücretlerimiz her ay eriyor, temel ihtiyaçlarımız bile karşılanamaz hâle geliyor. İktidar enflasyonu düşüremediğini açıkça kabul ediyor ama konu ara zamma gelince yeniden “enflasyon düşecek” diyerek aynı sözü tekrar ediyor.

DİSK Araştırma Merkezi'nin yayımladığı son rapor, bu durumu rakamlarla da ortaya koyuyor. Türkiye giderek “asgari ücretliler ülkesi” hâline geliyor. Toplu iş sözleşmesi kapsamı daralıyor, sendikal örgütlülük ise en dipte bulunuyor.

Bugün biz işçiler yalnızca düşük ücretlerle değil, güvencesizlikle de yaşamaya çalışıyoruz. Her yüz çalışandan önemli bir kısmı asgari ücretin altında ya da ona çok yakın ücretlerle geçinmeye çalışıyor. Emekliler ise geçinemedikleri için yeniden çalışmak zorunda kalıyor. Yani üretimin yükünü çekenler

giderek daha fazla yoksullaşıyor.

Buna karşılık sendikalı işçiler ile sendikasız işçiler arasında ciddi bir ücret farkı var. Bu da bize çok açık bir şeyi gösteriyor: Örgütlü olmak, hayatımızı doğrudan değiştiriyor.

Ama sorun sadece düşük ücretler değil. Sorun, yıllardır örgütlenmenin önüne çıkarılan engellerdir. 12 Eylül'den sonra yapılan düzenlemeler, iş kolu ve iş yeri barajlarıyla işçilerin örgütlenmesini zorlaştırmış, sendikal alanı daraltmış durumda.

Tüm bu yaşananlar şunu gösteriyor: İşçiler parçalı ve dağınık oldukça sermaye düzeni daha rahat hareket ediyor. Ama aynı zamanda bu düzenin içindeki çelişkiler de büyüyor. Geçim sıkıntısı arttıkça işçilerin öfkesi de birikiyor. Ama asıl soru şudur: Bu öfke nereye yönelecek? Dağınık ve bireysel tepkilere mi, yoksa örgütlü bir güce mi? Tarih bize şunu defalarca gösterdi, İşçilerin kazandığı hiçbir hak kendiliğinden olmadı.

Tüm haklar örgütlü mücadeleyle kazanıldı.

Bu yüzden sendikaların ve işçi örgütlerinin kendini yenilemesi artık bir zorunluluktur. Çünkü işçinin öfkesini örgütlemesi gereken sendikalar. Sendikalar güzel raporlar yayımlıyor ama iş örgütlenmeye ve mücadeleye gelince pasif kalıyorlar.

Biz işçiler için mesele nettir: Ya bu düzen içinde daha da yoksullaşarak yaşamaya devam edeceğiz ya da birlikte hareket ederek bu düzeni değiştirecek gücü örgütleyeceğiz.

Mülteci işçiler düşmanımız değil mücadele arkadaşlarımızdır!

İkitelli'den bir tekstil işçisi yazdı...

Bugün dünyada milyonlarca insan savaşlar, yoksulluk, baskı rejimleri, iklim felaketleri ve eşitsizlikler nedeniyle doğduğu toprakları terk etmek zorunda kalıyor. Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği'nin verilerine göre zorla yerinden edilen insan sayısı yüz milyonları aşmış durumda. Bu insanlar keyfi olarak yer

değiştiren gezginler değil, bizim gibi emek veren, hayatta kalmaya, çocuklarını büyüttmeye çalışan ve daha iyi bir yaşam için başka coğrafyalara gitmek zorunda bırakılan emekçilerdir.

Göç yollarında binlercesi hayatını kaybediyor. Hayatta kalanlar ise çoğu zaman insan kaçakçılarının ağına düşüyor,

kamplarda tutuluyor, sınır dışı edilme tehdidiyle yaşıyor ya da en ağır işlerde en düşük ücretlere çalıştırılıyor. Bu düzen, onların çaresizliğini daha fazla kâr için kullanıyor.

Ne yazık ki birçok insan, göçmen işçilere ikinci sınıf muamelesi yapıyor, onları horluyor. Oysa bugün yaşanan düşük ücretler, güvencesiz çalışma koşulları ve hayat pahalılığının nedeni göçmen işçiler değil, iktidarların ve sermaye sınıfının yarattığı ekonomik düzendir. Buna rağmen bazı arkadaşların göçmen işçileri suçlaması düzenin yönlendirmesinin ürünüdür.

Sorun mülteciler değildir. Sorun; savaşları yaratan, eşitsizliği büyüten, emeği ucuzlatan ve insan hayatını kâr hesabına indirgeyen kapitalist düzendir. Aynı sermaye sınıfı hem yerli işçiyi hem göçmen işçiyi birbirine karşı yarıştırarak

sömürüyü derinleştiriyor.

Şunu açıkça anlamalıyız: mülteci işçiler bizim rakibimiz değil, sınıf kardeşimizdir. Aynı patronlara karşı çalışan, aynı güvencesizlik içinde yaşayan, aynı geleceksizliğe mahkûm edilen insanları. Onları düşmanlaştırmak, yalnızca patronların ve sermaye düzeninin işine yarar.

Bugün göçmen işçilerin sayısı her zamankinden fazladır. Onları örgütleyemeden, iş yerinde birliğini kurmak da mümkün değildir. Bölünmüş bir sınıf, her zaman daha kolay sömürülür. Bu nedenle mülteci işçilerin sendikal ve sınıfsal mücadeleye katılması, hepimizin mücadelesini güçlendirecektir. Bunun öncelikli yolu da bizlerin onların haklarına sahip çıkacağımızı göstermekten, ayrımcılığa, ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı birlikte durmaktan geçer.

Emperyalistler daha gelmeden ülkeyi emekçilere dar ettiler!

Ankara'dan bir Emeğin Kurtuluşu okuru yazdı...

Ankara'da 7-8 Temmuz'da savaş ve terör örgütü NATO'nun düzenleyeceği zirve için iktidar aylardır hummalı bir hazırlık içerisinde. Bir yandan emperyalist haydutların rahat etmesi için milyarlar harcanırken öte yandan topluma pervasızca baskı ve yasaklar uygulanıyor. İktidar emperyalistlere uşaklığı göstermek için gecesini gündüzüne katarak "çalışıyor".

Ankara adeta bir sahne dekoru gibi hazırlanıyor. Kentin bazı bölgeleri "kırmızı alan" ilan edilerek emekçilere kapatıldı. Efendilerin göz zevkini de düşünen iktidar kentin defolarını yalamamayı da ihmal etmiyor. Protokol güzergahlarında bulunan gecekonduların önleri panellerle

kapatıldı, binaların dış cepheleri boyandı. Asfaltlar onarıldı. Dilenciler, kağıt toplayıcıları, seyyar satıcılar ve değnekçiler bölgeden uzaklaştırıldı, sokak hayvanları toplatıldı. Bunlara ek olarak yollar ve caddeler kapatıldı, ulaşım sınırlandırıldı, parklar ve yürüyüş alanları kapatıldı. Hastane randevuları bile düzenlendi, idari izin ve ücretsiz izin dayatmasıyla kamu kurumları ve bölgede bulunan kafe-restoran, mağazalar kapatılmaya hazırlanıyor.

Kente yapılan bu makyajı emperyalistleri bu topraklarda istemeyenlere yönelik gözaltı ve tutuklama terörü tamamlıyor. NATO'ya ve emperyalizme karşı olduğu için çok sayıda ilden gözaltına alınan onlarca kişi "eylem

yapma ihtimali" olduğu için tutuklandı. Devrimciler, gazeteciler, öğrenciler, siyasi parti temsilcileri zindanlara dolduruldu. Çok sayıda sosyal medya hesabına ve haber sitesine Türkiye'den erişim engeli getirildi.

Adım attıkları topraklara savaş, kan ve ölüm götüren, halklara yoksulluk ve sefaleti dayatan emperyalistlerin rahatı ve konforu en ince ayrıntısına kadar hesaplanıyor. NATO zirvesi kapsamında yapılan hazırlıklar bu ülkenin tüm değerlerini üreten emekçileri için onur kırıcıdır.

Maçların coşkusu, emekçilerin sorunlarını örtüyor

Manisa'dan bir Vestel işçisi yazdı...

2026 Dünya Kupası günlerdir televizyonlarda, telefonlarda ve iş yerlerinde neredeyse en önemli gündem hâline geldi. Vardiyada, yemek molasında, serviste herkes maçları konuşuyor, kimin gol attığı, hangi takımın tur atladığı, hangi hakemin hata yaptığı... Milyonlarca işçi bu heyecanı birlikte yaşıyor.

Elbette futbolu sevmek, bunları konuşmak suç değil. Biz de futbol izliyor, seviniyor, üzülüyoruz. Sorun futbolun kendisi değil, sermayenin ve egemenlerin onu nasıl kullandığıdır.

Bugün Dünya Kupası, bir spor şöleni olmaktan çok, milyarlarca dolarlık bir endüstrinin dev bir gösterisine dönüşmüş durumda. Yayın ihalelerinden sponsorluk anlaşmalarına, bahis şirketlerinden forma satışlarına kadar her şey, dev tekellerin kârını büyütme için örgütleniyor. Sahada ter döken futbolcular belki milyonlar kazanıyor, ama onların üzerinden tekeller milyarlar kazanıyor. Ekran başında maç izleyen ve bu zenginliği yaratan emekçiler ise her geçen gün daha da yoksullaşıyor.

Dünya Kupası boyunca televizyonlar kesintisiz yayın yapıyor, her ayrıntı saniye saniye aktarılıyor. Ama aynı günlerde fabrikalarda uzayan mesailer, düşük ücretler, iş cinayetleri ve hayat pahalılığı ekranlara yansımıyor. Maçların coşkusu, milyonlarca emekçinin gündelik sorunlarının üzerini örten bir perdeye dönüşüyor.

Egemenler bunu iyi biliyor. Çünkü insanlar hayat pahalılığını, işsizliği ve sömürüyü tartışmak yerine doksan dakika boyunca skorla meşgul olduğunda düzen

biraz daha rahat nefes alıyor. Bir gün önce ücret zammını konuşan işçiler, ertesi gün hakemin kararlarını tartışmaya başlıyor. Fabrikadaki çalışma koşullarını konuşması gereken kahvehaneler günlerce ofsait pozisyonlarını tartışıyor.

Oysa maç bittiğinde değişmeyen bir gerçek var: Ertesi sabah yine aynı fabrikaya gidiyoruz. Aynı düşük ücretlerle çalışıyor, aynı ağır çalışma koşullarına katlanıyor, aynı zamlarla karşılaşılıyor. Dünya Kupası kaldıranlar değişiyor ama işçi sınıfının omuzlarındaki yük değişmiyor.

Bu nedenle futbolu sevelim ama onun arkasındaki düzeni de görelim. Tribünde, ekran başında ya da serviste yaşadığımız ortak heyecanı iş yerlerinde ortak mücadeleye dönüştürebilsek gerçek bir kazanımdan söz edebiliriz. Çünkü bizi kurtaracak olan, bir takımın dünya şampiyonu olması değil, emeğin sömürden kurtulduğu, insanın insanı sömürmediği bir dünyanın kurulmasıdır.

Sinmeyeceğiz! Asla boyun eğmeyeceğiz!

“NATO’nun yanında olanlar, NATO’ya uşaklık yapanlar, bu ülkeyi emperyalistlerden ve onların işbirlikçilerinden temizlemek isteyenlere bu mahkemeler aracılığıyla ceza vermeye, onları engellemeye çalışıyor. Engelleymeyeceksiniz!” diye haykırıyordu Murat, hakkında verilen tutuklama kararının ardından...

“Bedenlerimizi tutuklayabilirsiniz ama düşüncelerimizi asla!” diye sesleniyordu Okan adliye koridorlarında...

“Bizi işçi sınıfının, emekçilerin ve kadınların mücadelesini büyüttüğümüz için tutukladınız. Ama boyun eğmeyeceğiz.” diyordu İpek...

Onları Ankara’daki yoldaşları izledi. Topluca tutuklanmalarını “NATO defol!”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm!” sloganlarıyla karşıladılar, mutlak bir kararlılıkla...

Bu sözler, atılan sloganlar NATO zirvesi öncesinde estirilen baskı ve zorbalığa, gerçekleştirilen tutuklama

saldırısına verilmiş en anlamlı yanıtlardı.

Aylardır NATO şeflerini ağırlamak için hummalı bir hazırlık yürüten AKP iktidarı, ülkeyi adeta açık bir hapishaneye çevirdi. Trump dahil olmak üzere NATO üyesi ülkelerin devlet başkanlarını ağırlamaya hazırlanan saray rejimi, başta Ankara olmak üzere ülkenin dört bir yanında devlet terörü estirdi. Ankara’da fiilen sıkıyönetim uygulamaları devreye sokulurken; Ankara, İstanbul, Eskişehir, Zonguldak ve birçok ilde gerçekleştirilen sözde “terör operasyonları” kapsamında yüzlerce kişi gözaltına alındı, çok sayıda kişi tutuklandı. Ankara’da başlayan yasaklar kısa sürede diğer kentlere de yayıldı.

Bütün bu hazırlıkların ve estirilen devlet terörünün amacı açıktı: NATO zirvesinin sorunsuz biçimde gerçekleştirilmesini sağlamak ve emperyalist savaş politikalarına karşı yükselebilecek her türlü toplumsal tepkiyi bastırmak.

Gözaltına alınıp tutuklananlar,

“NATO’ya hayır!” dedikleri, işçi ve emekçilerin haklarını, özgürlüklerini ve geleceklerini savundukları, emperyalist saldırganlığa, sömürüye, iş cinayetlerine, kadın cinayetlerine ve gençliğe dayatılan geleceksizliğe karşı mücadele ettikleri için hedef alındılar. Bu yüzden soruşturma dosyasında yer alan bütün “suçlamalar”, onlar açısından birer onur nişanesidir.

Faşist tek adam rejimi, meşru eylemleri, sendikal faaliyetleri, dernek çalışmalarını ve demokratik hak arama mücadelesini suç saydı. Asıl amaç, baskı ve zorbalık politikalarıyla ayakta kalmaya çalışan AKP iktidarının bütün topluma gözdağı vermesi, işçilerin, emekçilerin, gençliğin ve tüm muhalif kesimlerin mücadele azmini kırmaya çalışmasıdır.

Bu saldırı, haklarını aradığı için işkenceyle gözaltına alınan maden işçilerine yöneliktir.

Bu saldırı, hakları için direnen eğitim emekçilerine yöneliktir.

Bu saldırı, geleceği ve özgürlüğü için mücadele eden gençliğe

yöneliktir.

Bu saldırı, eşitlik ve özgürlük isteyen kadınlara yöneliktir.

Bu saldırı, gündüzleri sömürülen, geceleri aç yatan milyonlarca emekçinin insanca, özgür bir yaşam özlemine yöneliktir.

Bu saldırı, NATO’ya, emperyalizme, bu baskı ve sömürü düzenine karşı mücadele eden herkese yöneliktir.

Ancak NATO zirvesi öncesinde sendikacıları, gazetecileri, avukatları, çevre savunucularını, gençleri, devrimci ve ilerici güçleri ev baskınları ve tutuklama terörüyle susturabileceğini, teslim alabileceğini sanan saray rejimi yanılmaktadır.

Gerici-faşist rejimin baskı ve zorbalığı sonuç vermeyecektir. Bu topraklarda devrimci birikimi sahiplenilenler, emeğin kurtuluşu için sosyalizm mücadelesini büyütenler emperyalizmin karşısında durmaya, “NATO defol!” demeye ve sömürü düzenine karşı mücadeleyi büyütme devam edecektir.